

LYŠKÁNORA 110

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Sečen 1087 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Hovory od Hrocha * Jak nemrtví mě ve snech straší *
* Nurn mi přišel jako takový jeden velký bordel aneb Příběh chlapce z Morochu *
* Novinky liscannorské 1087 * Dopis do Golzaradu * Drahý pane Vesto... * Vážení... * Šestivěží *
* Jonas Wreda: Zápisky z cest *

Motta tohoto čísla

„...Kdo sedí, není dobrodruh...“
Dwany Růžička

„...I psa můžeš mít rád...“
Jorchen Kierke

Hovory od Hrocha

Vilda Pešek

VILDA PEŠEK:

Už odjeli? Tak na zdraví, švagře.

LUNCIIUS NÓRIENSKÝ:

Hmmm....

VILDA PEŠEK:

Vypadalo to, že tu budou celou zimu. Když odjeli do toho kláštera, tak jsem si říkal, jaký je to štěstí, že se tu nebudou motat, až se bude kopat ten rybník. Ale ne, voni jsou za měsíc zpátky. Kéž by si to tentokrát protáhli, klidně do léta, aby se to v klidu dokončilo. No, nemrač se, chápu, že když tu nejsou, tak musíš prodávat za normální ceny, jinak by ti sem nepřišla noha. Aspoň ten Dědek tady zůstal. A dělá dobře, v takovém věku štrádovat po světě.

LUNCIIUS NÓRIENSKÝ:

Hmmm....

VILDA PEŠEK:

Znáš mě, já proti nim nic nemám, ale ty

jejich kecý. Prej „Na tomhle se uděláš nebo odděláš“. Bohové, žiju tu dvanáctý rok, postavil jsem fungující pivovar, vychovávám čtyři děti. Beze mě by mohli tu místní školu rovnou zavřít. A mám se udělat na pitomým rybníku.

LUNCIIUS NÓRIENSKÝ:

Hmmm....

VILDA PEŠEK:

Netvrdím, že ten Žingl je dokonalejší, ale prostě nešlo sehnat nikoho jiného, kdo by to udělal tak rychle a levně. Starosta se hádá o každou zlatku. A těch pár urvanejších větví? Každý rok se tady něco staví, bejvá tu i mnohem víc dělnášů, ale nikomu to nevadí. Nejvíc mě štve, že to ani nedělám pro sebe, ale pro tuhle vesnici, aby se nějak rozvíjela a ještě na to doplácím ze svých peněz. A voni si ani nevšimnou, že už nemusejí přejíždět ten vratkej můstek, ale můžou na těch svejch vznešenejších ořích a vembloudech jet až na dvorek. Voni uměj akorát sedět doma a prudit.

LUNCIIUS NÓRIENSKÝ:

Hmmm....

VILDA PEŠEK:

To je fakt, ještě choděj na ty svoje výpravy. Jenže co se vrátili z toho dalekého jihu, tak už to nějak není ono. Si to vem. Odjeli na sever s tou divnou ženskou a za měsíc byli zpátky. S nějakým zlatem, ale bez kořisti. Ten velký turnaj, to samý. Pak vyrazili do Erixu a dopadli ještě hůř. Zůstal tam ten

troubka Mord, chudák Dědek ztratil ruku, pošťák pomalu nevychází z té své věže, Zlotě zmizel a Zoltar se odstěhoval do Nurnu. A teď ten klášter. Sice zase nemají kořist, ale prý jsou požehnaní. Pcheéé. Ještě jedno, Luno, prosím.

LUNCIIUS NÓRIENSKÝ:

Hmmm....

VILDA PEŠEK:

Nechápej mě špatně, byl bych rád, kdyby se jim zase podařilo nějaký terno, jsou pak aspoň v klidu a tolik nepruděj. Ale co, nějak bylo, nějak bude. Děti rostou, všichni jsme zdraví, pivo teče a to je to hlavní.

LUNCIIUS NÓRIENSKÝ:

Hmmm....

VILDA PEŠEK:

Blížej se nám zase starostenský volby. Ty tři roky uplynuly jako voda. Pamatuješ? Po těch posledních se utopil starý Arkuss, budiž mu země lehká. Tenkrát ses snažil prosadit, aby se mohli zúčastnit i usedlíci a ne jenom Nurnský. Neúspěšně, to je jasný, kapí si rybník nevypustěj. Stejně je to divný, z těch co tyhle pravidla ustavili už nikdo nežije, ale jsou tu jejich rodiny. A přitom o všem důležitým rozhodují nějaký přivandrovalci. Tohle ty zakladatelé nedomysleli. Vem si třeba ty Moskyty. Taková fajnová famílie. Jejich fotři na té sesli seděli, teď tam je bořimskéj a voni k tomu nemůžou říct ani ň. A kdyby s tím chtěli něco udělat, tak musej jít riskovat život někde do světa. Dokonce se povídá, že chce kandidovat ten mladý morošán. Bohové buďte dobří.

LUNCIIUS NÓRIENSKÝ:

Hmmm....

VILDA PEŠEK:

Kdyby se ty vesnici aspoň pořádně věnovali, ale voni jsou furt někde v trapu a ty úraďuješ za ně. A když už se pan starosta uráčí vrátit z cest, tak místo péče o vesnici si koupí v Nurnu hospodu. K tomu už vážně není co dodat. Ale pěkný to tam má, to zase jo. Kdybych mohl, tak z fleku volím tebe. Stejně tě tak místní už dávno berou.

LUNCIIUS NÓRIENSKÝ:

Hmmm....

PAMILLA PEŠKOVÁ:

Vildoooo, nech těch hloupejch řečí a pojď domů, malej si zase rozbil koleno, brečí a mně se páli oběd. Taký jsi slíbil, že nasekáš dříví a skutek utek, jako vždycky.

VILDA PEŠEK:

Nojo, švagře, tak zase zejtra, hezky jsme si pokecali.

LUNCIIUS NÓRIENSKÝ:

Hmmm, hmmm....

Jak nemrtví mě ve snech straší

Jonas Wreda

*Jak nemrtví mě ve snech straší
mám z mozku hutné pyré... kaši...
snad proto zírám na svět temně -
ti umrlci jsou nejspíš ve mně
(dlí pod kůží a taktěž v krvi...)
A trnou vlasy, strmí brvy
když popatří mne morda zvedlá
při hygieně u zrcadla -
je moje... přesto moje není...
tvář přízračná, škleb schizofrenní
Jen pohnu hlavou - hnou se obě...
hnus obrací mne zády k sobě!
Mám z mozku kaši! Hrůzou němý
hrnu se ven zárubněmi...
jak nebožtík, co nechce nežít
potácím se chmurnou věží -
svým domovem... svým rodným hrobem -
sobě sám si nepodoben
už zholá ničím... natož duší...
tu opustil jsem (matně tuším)...
pak podstatu, pak formu těla
Jsem plasmoidní paralela
ve skupenství ryze čirém -
vlastně zbylo jen to pyré...*

Nurn mi přišel jako takový jeden velký bordel aneb Příběh chlapce z Morochu

Sepsal Babačan Borůvka 4. 8. 1087 v Liscannoru

Zifnábe, k družině jsi se přidal ve městě Morochu, kdesi na západním kontinentu zhruba před pěti lety. V té době jsi ještě nedovršíl ani patnáctý rok života. V Morochu jsi strávil celé dětství?

Částečně, já myslím, že od čtyř let. My jsme utekli před morem. S rodičema. Z Betaru.

Takže tu cestu si asi nepamatuješ?

Moc ne, vlastně skoro vůbec.

A přišel jsi jenom s rodiči?

Přišel jsem jenom s mámou. A se sestrou, ale ta po cestě umřela.

Co se stalo s mámou?

Moje máma v mých devíti letech odešla.

Odešla?

Odešla, no, potom už se neukázala. Takže buď umřela nebo odešla.

Jak potom probíhalo tvoje dětství v Morochu, jak vypadal tvůj běžný den?

Tak jsem se nějak vyloženě protloukal. Já jsem se celkem rychle dal do kupy... protože máma si nejdřív pronajala a pak koupila nějakou chatrč u řeky, tak jsem se dal dohromady s nějakým rybářem. Byl to starší chlapík a ten mě učil rybařit. A tak jsem přežíval, toulal se po městě. Vyřizoval jsem nějaký... no, dělal jsem prostě poslíčka. A tak jsem postupně nažíval do toho života, lidského.

V tom městě žili nějakí stolini. Co jsou zač a měl jsi s nimi nějaké problémy?

Já jsem s nimi problémy neměl. Oni si žili ve svojí čtvrti na druhém břehu. A řekl bych, že bez problémů. On s nimi vlastně nikdy nikdo problémy neměl. A vlastně se párkrát chovali o dost líp než lidé. Člověk s nimi prostě věděl, na čem je. Byli drsní a moc nekomunikovali.

Družina tenkrát pronásledovala jistého Kazatele, který byl spojován s neblahými událostmi v Nurnu. Skrýval se v místě zvaném Puklina. V Morochu se o tomhle místě nevědělo?

Myslím, že vůbec ne. Nebo aspoň já jsem o něm určitě nevěděl.

Co sis sliboval od toho, že opustíš svůj domov a vydáš se s družinou do nejistoty?

Hlavně abych řekl pravdu, tak mě uchvátilo to, jak družina vypadala. Měla pořádný věci, kvalitní, bylo tam zlato a podobně, a já jsem přece jenom přežíval. A upřímně, v tom městě byl pořádek. To znamená, že tam ta hierarchie už byla daná a člověk by se tam těžko uplatňoval. Bez nějakých styků a podobně to moc nešlo. A já jsem se nepřidal k žádný partě, takže jsem tam neměl moc slavný vyhlídky. Tak jsem věřil, že když půjdu s družinou, tak se to zlepší.

Puklinu po návratu mnozí popisovali jako úžasně místo. Jak na něj vzpomínáš ty?

Já se přiznám, že jsem to skoro nevnímal. Pro mě to bylo všechno nové, všechny ty události. Takže já si to místo rozhodně nespojuju s nějakým děsem nebo podobně. Pro mě to celý bylo nový, takže jsem se spíš snažil zůstat naživu a spíš si všimát těch družiníků, co dělají a podobně. A chovat se stejně jako oni.

Kdy jsi se rozhodnul, že už se do Morochu nevrátíš?

To jsem se asi rozhodnul ve chvíli, kdy jsem dostal první plat. Když jsme se vraceli a procházeli Morochem, tak jsem dostal nějaké peníze jako plat. A zjistil jsem, že je to daleko víc, než jsem si... než co jsem kdy viděl. Tak jsem si řekl, že na to kašlu a půjdu s družinou dál. Předpokládal jsem, že si mě nechají, protože jsem úplně nic nekazil. Tak jsem si říkal, že se určitě budu moci přidat.

Jak na tebe zapůsobil Gwendarron?

Gwendarron, spíš asi Nurn, protože já jsem z Gwendarronu tenkrát moc neviděl. Nurn mi přišel jako takový jeden velký bordel.

Myšlíš v porovnání s Morochem?

Proti Morochu? Tak to rozhodně. Přišlo mi, že si tam dělá dost lidí co chce. Byla tam ještě

ta vypálená čtvrt'. Tak jsem si myslel, že tu probíhá nějaká válka. Nakonec jsem zjistil, že válka neprobíhá, že to byla jen nějaká místní potyčka, tak jsem si říkal, to je hustý. Takže v Gwendarronu, potažmo Nurnu, ale asi se to vztahuje na celý království, je možné hodně věcí, které by rozhodně v Morochu neprošly.

V Morochu byl nějaký drsný vůdce?

Ano, tam byl Tardasian. A to byl chlap, který to měl opravdu celý pod palcem. Samozřejmě, že se tam sem tam něco dělo, ale v rámci toho, co on dovolil. Kdežto když vezmu třeba Nurn, tak tam se, de facto... zákonama je daný, že se nesmí nic, ale všichni to porušují. V Morochu byly jasně dané zákony, ty nikdo neporušoval, ale byly to zase nesmyslné zákony.

Po příchodu do Liscannoru jsi se hned zapsal ke studiu na místní škole. Co tě k tomu vedlo?

Čtení a psaní. To jsem hned poznal, že bez toho to nejde. Bylo mi to celkem jasné, protože jsem viděl pár dopisů a pro mě to bylo k nepřečtení. Tak jsem hned pochopil, že to musí být první, co se musím pořádně naučit.

Další výprava - Rageldor a tvůj návrat na západní kontinent. Hned na začátku se ti stala taková nepříjemnost - zastřelil jsi družiníka, nějakého Měchuřinu. Vzpomeň si na to ještě dneska a vzal sis nějaké ponaučení?

To se přiznám, že jsem... Na to si vzpomínám, mě to tenkrát dost mrzelo, protože jsem si říkal, že v družině stoupám, a tohleto mě dost shodilo dolů. Byla to hloupost. Taková hloupá událost, ale poučil jsem se z toho. Protože já jsem, de facto, tam byl nějaký kroll, obr nebo co to bylo a Měchuřina stál před ním. A byl jsem tam já a Al-Rahem. On už dodělával, ten kroll, tak jsem si řekl, tak ho zkusím dostat já, jako taková ta touha, jako ho zabít. No a holt se nešťastně, byla to taková směla, zkrátka se tam připlétl a skončil. Ale naštěstí se z toho nic moc nestalo, takže dobrý.

Co si ještě z výpravy pamatuješ? Co vím, tak jste k přepravě na místo využili dvou lodí a na obou došlo k masakru posádky. Bojovali jste s tlupou obrů proti okřídleným lidem a nakonec utopili celou armádu nemrtvých.

Jojo. Takhle já si pamatuju, že nás... dva

masakry posádky. Já si vlastně nevybavuju ten první. Víím, že při tom druhém nás přepadli nemrtví.

To byl ten první, podruhé to byli nějakí ferplové...

Jo to byli ty vodní. Každopádně ti nemrtví, ti byli opravdu horší, já jsem se hlavně držel zpátky, to byl můj hlavní cíl. A ostřelovat je. I když se musím přiznat, že po tom incidentu s Měchuřinou jsem si nebyl úplně jistý v kramflecích. Tak jsem si říkal, budu střílet na dálku a podobně. Ani jsem se moc necítil být nějak ohrožený. To spíš, když na nás útočili létavci, to bylo aspoň pro mě o hodně drsnější. A armáda nemrtvých, to bylo takový nepohodlí, bych řekl.

Po Vašem návratu došlo k nedorozumění s vedením školy. Prý to mělo něco společného s místními děvčaty. O co konkrétně šlo?

Tak to byla podle mě celý Rahemova záležitost. Jak jsem pochopil, tak vlastně starosta, tenkrát to tuším byl Bolbuch, vytknul řídicímu škole, že žáci mají špatný prospěch z tělopružby. A že je nesmyslný, aby jim okrajové předmět kazil známky. A Rahem se podle mě snažil nějak odvést pozornost. A tak si vymyslel historku o mně. Přitom já jsem se v té době v Liscannoru moc nezdržoval. Chodil jsem se tam podívat tak jednou za měsíc. Žil jsem v Nurnu a měl tam své záležitosti. Takže já si myslím, že to celé byla záležitost na zakrytí nějakého jiného problému. Mě se to víceméně netýkalo.

Rivenský turnaj. Jaké to bylo, být zavřen v lese jako lovná zvěř, navíc bez všeho toho čupr čarovného vybavení, které s sebou taháte?

Tak to já si teda pamatuju úplně jinak. Mně naopak přišlo, ne že jsme byli lovná zvěř, ale že jsme byli ty lovci.

Tak asi lovci i zvěř.

Mně opravdu spíš přišlo, že ne. My jsme to měli pod palcem. Většinu toho času jsme tu situaci řídili. Takže já jsem byl naprosto spokojenej. I to vybavení a podobně, mně to přišlo pěkný, že opravdu člověk může používat jenom co umí, takže mně se to opravdu strašně líbilo.

Vítězství v turnaji zvedlo prestiž

družiny v okolí, což se projevilo v poptávce po jejich službách. Nejdřív si je vyžádal náš pan baron Kafka. Proč jsi vlastně do Erixu nevyrazil?

Já jsem v té době byl v Nurnu a tam jsem vyřizoval nějaké své záležitosti. Já se přiznám, že Liscannor je pro mě taková okrajová záležitost. Vlastně spíš sídlo družiny. Spíš se vyskytuji v tom Nurnu. Tam to mám radši. To město je město. Vesnička, to je takovej odpočinek.

A když se družiníci vrátili a vyprávěli, co zažili, tak jsi litoval, že jsi nejel?

Nelitoval. Musím říct, že podzemí by nebylo nic pro mě. A obzvlášť na tak dlouho. Klaustrofobie, předpokládám, nemám, ale stejně. A to, jak družina dopadla. To byla prostě amatérina.

A chtěl by ses tam někdy podívat? Je to krásné město.

Do Erixu? Asi možná jo.

Pak se družina vydala do kláštera v Rostoklasech. Tam jsi hrál poměrně významnou úlohu jako vyzvědač až do chvíle, kdy ti tamní představená na základě falešného obvinění přečetla mysl a prohlásila, že máš černou duši, a vypověděla tě pryč. Myslíš, že tě odhadla správně?

Já si myslím, že mě neodhadla vůbec správně. Já jsem veskrze dobrák. Já pro tu družinu dechám. A nejsem si vlastně vědom, že bych udělal něco špatného nebo zlého. Já jsem se opravdu snažil, aby...já teda předpokládám, že družina koná dobrý věci, takže tím pádem konám dobrý věci i já. Spíš si myslím, že byla nervózní, protože tam měla problémy. A když viděla, že tam je něco špatného, tak jí to zatemnilo mysl. Ale já jsem si z toho nic nedělal, já jsem to celkem chápal, takže jsem pracoval venku a nemám jí to za zlé. Nakonec se to relativně vysvětlilo a i ona pochopila, že jsem ten dobrák.

Ano, všechno se vysvětlilo a tobě bylo umožněno se do kláštera vrátit na obřad, který má zajistit přízeň bohyně pro příští rok. V jednu chvíli ses ocitl s tehdejšími vůdci o samotě v podzemní chodbě. Nepřátelé nějakým kouzlem Al-Rahema proměnili v kámen. Ty jsi se rozhodl nejít pro posily, ale pokusit se vyřešit situaci sám. Proč?

Protože já jsem si věřil. Tam stál proti nám nějaký golem. A ten Rahema proměnil, jak jsem postřehl. A říkal jsem si: “No, tak mě nepromění. “A on byl neobratnej, pomalej a já jsem si říkal: „Jó, dobrý.“ Akorát, a to byla ta chyba, jsem si věřil až příliš, tak jsem si řekl: „Dobrý.“ Protože tam byl nějaký čaroděj. Tak jsem si řekl: „Tak zkusím zabít toho čaroděje.“ A přece jenom, když jsem se k němu dostal, tak jsem ho jenom zranil. Toho čaroděje. A von byl dost mocnej a společně s tím golemem mě zkrátka udolali. Já jsem pro ty posily nešel opravdu proto, že jsem byl přesvědčený, že to zvládnou. Nepřišli mi tak nějak silný.

Nedopadlo to a já jsem tě našel ležet ohořelého v chodbě. Byl jsi zřejmě mrtev. Pak ti ale Bolbuch nasadil na krk amulet, který ukořistil nepříteli a ty jsi se vrátil mezi živé. Jaký to byl pocit? A pamatuješ si něco z doby, kdy jsi byl na „druhé straně“?

Nepamatuju si vůbec nic. Když jsem se probudil, tak to bylo jako probuzení ze sna. Vlastně si pamatuju jenom jak mě srazili a nejsem si vědom, že bych byl mrtvej. A pak se člověk probudí. Akorát to dost bolelo, to jo. Takže jsem potom pochopil, že jsem opravdu umřel.

Ale žádný světelný tunel nebo něco?

Ne, ne, ne, nic takového.

Naposled jsme nastolovali krále v sousedním království. I tady tě potkala nepříjemnost. Na jedné průzkumné akci jsi byl zpozorován, zajat a odveden do vězení. Většina družiny tě už odepsala. Jaké to bylo sedět v base?

Nepříjemný, protože tam se ke mně opravdu nechovali dobře. Voni mě vinili z toho, že jsem pár těch strážníků zabil, když mě zajímali. Takže se ke mně nechovali pěkně. Vlastně jsem skoro vůbec nejedl. Byla mi zima. A nejistota bylo opravdu velká. Říkal jsem si: „No, jestli to dopadne špatně a ten král nebude zvolený, tak já tady chcípnu. Oni na mě zapomenou.“ Takže jsem si začal pohrávat s myšlenkou, jak se odtamtud dostat. Ale naštěstí jsem to nakonec nemusel řešit, protože jste to vlastně vyřešili vy.

Takže jsi se nepokusil utéct?

Ono nebylo moc jak. Nejdřív mě srazili do bezvědomí, takže jsem opravdu byl pekelně

zraněnej a tím, jak mi na cele byla zima a nedávali mi najíst, tak jsem byl pořád hrozně zsláblej. A potom, když mě přišli vyslýchat, tak mě zase pro jistotu zmlátili, až mě utloukli do bezvědomí. Takže jsem se z toho jakžtakž vzpamatoval, ale nemohl jsem dělat nic. Jenom jsem o tom začal přemýšlet, ale asi by to dopadlo špatně.

Po návratu jsi si koupil ve vsi dům. Čím tě tak zaujal, že jsi si vybral zrovna tenhle?

Já se přiznám, že mě nezaujal vůbec ničím. Šlo spíš o to, že jsem si říkal: “Potřebuju barák, když chci přistě kandidovat na starostu.“ Protože Vesta, i když je to dobrý člověk a mám ho opravdu rád, tak to nevede úplněj nejlíp. To je, myslím, vidět. Tak jsem si koupil barák a v průběhu rekonstrukce jsem si říkal: “Když budu tím starostou, tak bych měl mít nějaký honosnej barák.“ Tak jsem si ho hnedka vylepšil, aby opravdu vypadal skvěle.

A co dělá Vesta špatně, podle tebe?

Podle mě je strašně mírněj. Zkrátka každému povolí. Já třeba osobně... třeba s tím rybníkem. Tak, když vidím, že to je špatný, tak bych toho rybníkáře rovnou vyhnal. Když to dělá špatně. A tu partu bych rovnou utopil v řece. Všechno má bejt opravdu dopředu naplánovaný.

Takže když se někomu něco nepovede, tak ho z vyženeš z té vesnice.

No, nejdřív samozřejmě všechno zaplatí.

A pak ho vyženeš.

Tak záleží, co se nepovede. Tak ten rybník. Hrozily tam zkrátka věci, který byly vážný. Řešil se tam třeba ten barák Wiki, kterej se mohl zřítit. To jsou všechno věci, který se měly dopředu naplánovat.

Dost minulosti, teď se budeme chvilku věnovat přítomnosti a budoucnosti. V družině jsou jasné rozdělené role. Jak vnímáš tu svojí? Co vlastně umíš?

Tak já si myslím, že jsem takovej ten člověk v pozadí. To znamená, že já se rozhodně neženu dopředu. Ani se nesnažím nějak hnát dopředu. Když vidím, že by mě bylo potřeba, tak se hlásím. Za prvej je tam Al-Rahem, kterej je zkrátka lepší než já a má víc zkušeností rozhodně. A von se toho ujímá rád, toho průzkumu a podobnejch

záležitostí. Takže já se mu do toho nepletu. Když už teda von je zaneprázdněnej, tak to převezmu, ale opravdu se do toho neženu. A to samý v boji. Když je potřeba, tak klidně zaujmu to místo v čele, ale rozhodně vím, že tam nepatřím, takže se snažím bejt užitečnej jak se dá. Osobně si myslím, že jsem takovej člověk v pozadí, kterej se nesnaží vyčnívat.

A co teda umíš?

Umím, to už jsem vlastně říkal. Ten průzkum a asi i v tom boji jsem hodně zdatnej.

Nechci příliš probírat jednotlivé členy družiny. Ale třeba chceš někoho vypíchnout, máš k někomu výjimečný vztah, ať už kladný nebo záporný?

Určitě mám výjimečný vztah k Jorchenovi. Já jsem s ním vlastně tolikrát nebyl. Vlastně jenom dvakrát, ale opravdu se mi to s ním líbilo. Von je to morous, furt jako držkuje a podobně, ale na druhou stranu je strašně přímý a i když mi někdy za něco vynadá, tak si myslím, že vycházíme výborně. Jinak záporný vztah nemám k nikomu, to ne. Ale myslím, že Jorchena mám asi nejradši. Nebo ho nejvíc uznávám.

Před pěti lety jsi přišel jako chudý mládenec odtěkud z výstrkova. Teď jsi gwendarronský občan, vážený družiník a pán z velkého domu. Úžasně rychlý vzestup. Co bys ještě chtěl v životě dosáhnout?

Čeho bych chtěl dosáhnout? Tak takový můj sen, to je samozřejmě bejt dejme tomu starostou v Nurnu nebo třeba i klidně něco víc, ale to nechám časem.

Víc než starosta Nurnu?

No, tak těch pozic je spousta. Je to všechno na dlouhý lokte. Je potřeba se uchytit na těch správných místech a pak se uvidí.

A v družině?

V družině nemám zatím ambice jít někam jinam. Ale právě proto chci nejdřív vyzkoušet to starostování tady v Liscannoru, a když mi to půjde...

Co rodina?

Uvidíme, až na to člověk bude mít čas. A určitě potom společenské postavení bude

vyžadovat, abych měl ženu a děti. Tak třeba u nurnského starosty by se to asi hodilo.

Takže nemáš na obzoru nějakou paní Lenthanovou?

Ne, ne, to rozhodně ne. Až bude potřeba, tak si jí najdu z nějaký dobrý rodiny, aby mi pomohla.

A měla by to být kudůčka?

Na tom mi vůbec nezáleží. A abych řekl pravdu, co jsem tak pochopil, třeba z Otakárových řečí, tak kudůci tady nemají zrovna na různých ustláno. Takže asi spíš bude lidská.

To jsi mi připomněl, v Morochu asi moc kudůků nežilo...

Moc ne, ale byli tam. Pár jo, ono to bylo kosmopolitní město.

A v družině asi taky kudůk dlouho nebyl. Takže nemáš moc příležitostí ke styku se svými soukmenovci.

To nemám, ale přiznám se, že to moc neřeším. Já to rasově vůbec nevidím. Mně upřímně hobit, trpaslík, člověk... mně přijde, že je to skoro jedno. Žádný problém s tím nemám.

Takže nevíš, proč mají kudůci v družině takovou pověst?

To vůbec nechápu. Když si to vezmu, tak Jorchen teda nenávidí hobity, což je všeobecně známý. Osobně si myslím, že Otakáro, aby taky něčím vynikal, tak se zkrátka rozhodnul, že nebude mít rád kudůky. I když si myslím, že mě zrovna rád má. Ale spíš tak v těch řečech... takže nevím. Jestli někdy v dějinách někdo něco udělal. Podle mě je to teda úplně bezpředmětný.

Když mluvíme o Vestovi, chtěl bys být někdy vůdcem družiny?

Abych řekl pravdu, tak ani moc ne. Bejt vůdcem mě vlastně neláká. Vlastně jsem nad tím nikdy moc neuvažoval. Já jsem opravdu radši v pozadí.

Sedíme u Hrocha a ráno vyrazíme rubat nemrtvé. Co od té výpravy čekáš?

Vůbec nevím. Přiznám se, že většina

výprav jsou pro mě vlastně úplně neznámý věci. A čekám od toho další peníze. Je to, bohužel, zase mimo, mimo Gwendarron.

Je to vlastně poprvé, co opustíš Gwendarron, co se týče našeho kontinentu. Tedy až na to hraniční město.

Tak pravda, ale byl jsem už za mořem, takže pro mě je to úplně stejný. Ale byl bych radši, kdyby to bylo v Gwendarronu, aby se člověk mohl uvést. Aby se mohl proslavit. V tomhle byl právě ten turnaj vynikající.

Tak děkuju za rozhovor, hodně štěstí při tvém vzestupu.

Novinky liscannorské 1087

Družina se navrátila z další cesty za výdělkem a slávou. Tentokrát pod vedením veterána Dwanyho Růžičky. Výprava, která proběhla v zimních měsících počátku roku 1087, se vesměs odehrávala na pomezí Gwendarronu a království Golzaradského, které se nalézá při východní hranici Gwendarronu. A věru nešlo tentokrát o malé věci, ale o skutečně velké dílo, které přímo souviselo s nástupnictvím na golzaradský trůn. Zvláštností byla zajisté i povaha výpravy, která se často odehrávala v městském prostředí, takže družina byla nucena se často dělit a mnoho událostí se tak odehrálo v individuální režii některých dobrodruhů. I přes mnohá tápaní, vyčkávání a tříštění se dopadla nakonec výprava úspěšně se vším, co k tomu patří. A koncem druhého měsíce roku 1087 se všichni, kteří na výpravu vyrazili, v pořádku vrátili do Liscannoru.

Během cesty Nurnské doprovázel i koňský handlír, elf Lanar Stříbrňák, který byl na konci přijat do společenstva.

Po skončení výpravy bylo starostou obce uděleno liscannorské občanství panu Nifovi a Babačanu Borůvkovi, kteří o něj zažádali. Zároveň bylo uděleno i povolení k pobytu Lanaru Stříbrňákovi.

Zifnab Lenthana zakoupil v obci poněkud zchátralé stavení č.p. 25. Dům byl vystaven v roce 1040 Guldurem Vodouchem, posléze přešel do vlastnictví Darlena Moorheda, pak patřil Zarnu Hadrigernovi. Po zjištění faktu, že pan Zarn

Hadrigern zemřel v daleké cizině a nezanechal po sobě ani zůvěr ani právoplatného dědice, byl objekt nabídnut k prodeji. Nový majitel Zifnab si na celkovou rekonstrukci objektu najal služby osvědčeného stavitele pana Božetěcha Říháka z Nurnu.

Jak bylo starostou přislíbeno v minulém Lyškánoře, došlo i k nápravě věcí ohledně obecního rybníka. Nejprve po poněkud vypjaté hádce odstoupil z funkce rybníkář Pešek, duchovní otec úprav této vodní plochy. Následně starosta s okamžitou platností ukončil spolupráci s barbaři partou kudůka Žingla a na základě důkladně prověřeného doporučení najal trpasličího stavitele pana Karbuna Skřípala a jeho dělníky. Skřípalovci se hned zjara roku 1087 pustili do práce. Bylo nutno provést některé změny v původních plánech. Předně se upustilo od dalšího kopání směrem k pozemku paní Wiki a naopak zde byla vybudována kamenná podpůrná zeď. Následně došlo k navýšení původní hráze o jeden sáh a k vybudování druhé podpůrné zdi u pozemku paní Moskytově. Také bylo upuštěno od vybudování tzv. požeráku a odtok tedy bude i nadále zajišťovat již osvědčené stavidlo. Kromě starosty dozoroval celou stavbu i novopečený rybníkář pan Al-Rahem, a to okem důkladným. Původní vyvážka vykopané zeminy byla ponechána k zárůstu na původním místě u lesíka a možná dostane někdy i nějaké jméno. Zplundrovaného lesíka, který utrpěl škody od primitivních barbařích kopáčů, se ujal obecní pasák Gawin, který zahladil nejviditelnější stopy, ořezal olamy a vysadil několik lískových keřů. O zbytek se zkrátka postará sama příroda. Koncem poradostin byl rybník opět napuštěn. A jak pravil hlas shůry: "Tohle už není jen tak nějaký rybník. Tohle už je Dílo".

Jak již bylo řečeno v minulém příspěvku, novým rybníkářem se stal občan Al-Rahem. A to se všemi právy a povinnostmi. Novopečený rybníkář to má k rybníku "co by kamenem dohodil", a tak se dá předpokládat vzorná péče o nově upravenou vodní plochu.

V polovině třetího měsíce došlo k další starostenské volbě. Potencionálních kandidátů i volitelů bylo tentokrát dost a dost, a tak se dala očekávat napínavá volba. I nestalo se tak. O funkci projevil zájem pouze dosavadní starosta Otakáro Vesta, který do volby vstupoval se škrálopem ohledně rybníka (alespoň jsem si to myslel - O.V.). Pánové Bolbuch a Růžička oznámili, že kandidovat nebudou a že jsou pro Vestu. K nim se přidali po kratším váhání i provoláči Nif a Babačan. Al-

Rahem řekl, že je pro Vestu "protože si má ten rybník vyžrat až do konce". Jorchen Kierke se nevyjádřil vůbec nijak a Zifnab se na volbu nedostavil. Touto volbou byl tedy ve funkci potvrzen dosavadní starosta Otakáro Bořivoj Johan Vesta. Pouze Bolbuch a Růžička se po volbě chvíli dohadovali, zda byl Vesta zvolen aklamací či proklamací. Příští starostenské volby se uskuteční za tři roky.

Pro rok 1087 byly vyplaceny z obecní pokladnice následující částky. Obecná škola dostala 1000,- zlatých, rybníkář 500,- zlatých, hrobník 300,- zlatých a obecní pasák 300,- zlatých.

Novopečený občan Babačan Borůvka si na území obce zakoupil pozemek pro stavbu domu. Na ten však prozatím nemá finance. Jeho pozemek se nalézá zhruba mezi obydlím Trevila Dettora a lesem.

Otakáro Vesta, starosta

Dopis do Golzaradu

Vážený pan Kodel Hektachrant,
Irvanská mincovna, Golzarad
případně dům U dvou pecnů, Irvan, Golzarad

Věc: Prosba o dohledání osobního majetku pana Zifnaba Lenthana

Obracím se na Vás ohledně ztráty osobních věcí Zifnaba Lenthana, o které tento přišel během spravedlivé věci, týkající se dosazení nového a pravého krále. Pan Zifnab byl členem Nurnské družiny a během pohnutých událostí, které celou věc provázely, upadl do zajetí přívrženců a pochopů falešného kandidáta na golzaradský trůn. K tomuto mělo dojít dne 8.2. 1087. Zifnab Lenhan uvádí, že byl o osobní majetek obrán městskou hlídkou města Irvan. Doslova říká "byla to normálně městská hlídka, akorát ji měli pod palcem ti druzí". Následně byl uvržen do městské šatlavy, odkud byl propuštěn až po intronizaci nového a pravého krále, v jehož službách, dá-li se to tak říci, se okradený nacházel.

Velmi Vás prosím zda by bylo možno, z titulu Vašeho ctěného úřadu, tyto věci zajistit a vrátit pravému majiteli, tedy kudůku Zifnabovi. Jsem si samozřejmě plně vědom, že došlo k časové prodlevě a proto se jedná o věc poněkud

komplikovanou a s nejasným výsledkem. Přesto se na Vás obracím, neboť ten dobrý chlapík Zifnab Lenthana je z celé záležitosti velmi nešťastný.

Konkrétně se jedná o tyto položky:
Černou pobíjenou zbroj s kuklou
Rapír a zubatou dýku
Žlutofialovou suknicí
Opasek s příhrádkami na tři lektvary
Stříbrný prsten se safírem
Kožený nátepník 2x
Lehkou kuši se stříbrnými a obyčejnými šipkami
Dva lektvary, které byly v opasku

V případě úspěchu prosím o zaslání těchto věcí na adresu starostenského úřadu obce Liscannor.

Děkuji za pochopení a přeji vše dobré Vám i Jeho Veličenstvu

Otakáro Bořivoj Johan Vesta,
starosta Liscannoru a člen Nurnské družiny

25.2.1087
Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

Drahý pane Vesto...

Drahý pane Vesto,

předně bych chtěl opětovně vyjádřit svoji radost ohledně způsobu, kterým jste se vy i vaši přátelé zhostili role, kterou před vás osud nakladl v souvislosti s nástupem krále Sibelia Druhého na trůn golzaradský. Nikdy nepřestanu s vděčností vzpomínat na dramatické noční okamžiky ve vaší přítomnosti, a vůle a rozhodnost, kterou jste prokázali, mne nikdy nepřestanou ohromovat.

Stran obdrženého dopisu vás ale žel musím poněkud zklamat, neboť, jak asi tušíte, soukolí, meloucí ve věcech trestních, mlelo v těch turbulentních dobách poněkud nahrubo. Sice byly učiněny zásadní kroky k tomu, aby se věci okolo městské stráže a městského arestu daly následně do naprostého pořádku, přeci jen však se s ohledem na kontinuitu a zachování spořádanosti přechodu pod pořádek nového panovníka nedaly tyto instituce zcela rozvrátit, a jejich činnost v období okolo přelomu roku tak zůstává poněkud v příšeří. Proto

tuším že list, který příkládám a který byl vyhotoven s vědomím intervence mojí autority v celé věci, vás ve svém důsledku nepotěší. Je to dáno zčásti i tím, že moje práce a práce ostatních, králi bezvýhrad oddaných pánů, není naprosto u konce. Situace zde dosud není úplně přehlednou, změny v obsazení důležitých postů jsou časté. Autorita nového krále je z pochopitelných důvodů dosud zčásti problematická. Nicméně i vy jistě z hloubi duše věříte, že tím, že náš král byl zjeven jako jediný a pravý následník, půjdou teď věci už přímým správným směrem pro blaho království Golzaradského.

S přáním brzkého blýskání na lepší časy
Kodel Hektachrant

Vázení...

Vázení,

v reakci na ztrátu věcí, utrpěnou údajně v zadržovací vazbě (šatlavě) městské stráže irvanské, mohu sdělit následující:

V období, předcházející provolání nového krále, t.j. zhruba poslední dva týdny ponovoroku a první týden v chadnu t.r., byl kladen v sídelním městě našeho království zvýšený nárok na bezpečnost a veřejný pořádek. Vazební cely proto byly plnější nežli obvykle. S osobami, zadrženými v tomto období, však bylo zacházeno stejným způsobem, jako je běžné. T.j. při přijetí delikventa momentálně sloužícím profousem do vazby byly jeho osobní věci a nadbytečné svrsky uloženy do pytle, opatřeného písemným soupisem věcí a jmenovkou vězně. Pytle následně byly (případně stále jsou), uloženy pod zámek v prostorách šatlavy, a to až do doby propuštění vězně, jeho přemístění do káznice mimo Irvan, nebo jeho popravy. V období po korunovaci krále Sibelia (druhého toho jména) vešlo dne 10. chladnu ve známost, že král hodlá omilostnit vězně, zadržované pro menší přechýny nenásilného charakteru. Správce věznic v tu chvíli učinil (snad trochu předčasně) rozhodnutí, propustit v zájmu zjednodušení následných kroků všechny ty, kterým ještě nebylo vysloveno obvinění a u nichž bylo zřejmé, že jim nehrozí hrdelní soud. Tito byli na odchodu opatření svými věcmi, což stvrdili podpisem nebo otiskem palce na stvrzence.

Vzhledem k nedávným rozsáhlejším

personálním změnám nemohu dotazovat všechny, kteří mohli být přítomni příjmu všech delikventů v předmětném období, ale jsem si jist, že v úředním záznamu zadržovací vazby není nikdo jménem Zifnab Lenthana.

S pozdravem

Bakmaro Gansták
dozor nad šatlavou a právem útrpným ve jménu krále
Irvan
9. jarn 1087

Šestivěží

Na dohled od hradeb Irvanu, sídelního města království Golzarad, nachází se místo, zvané Šestivěží. Je obdobou magických učení a univerzit, nacházejících se v mnohých velkých městech starého světa. Historie Šestivěží není nijak dlouhá, podle všeho bylo vystaveno v první čtvrtině jedenáctého století, ovšem s použitím starých technik a především magie. Šestivěží je zajímavé z architektonického hlediska, které ctí magické principy obrazců a ornamentů. Je také velmi pozoruhodné z hlediska technického provedení staveb, kdy šest štíhlých věží s cibulovitým zakončením a se samostatnými vchody je ve výšce asi třiceti sáhů spojeno klenutým schodištěm s centrální kruhovou budovou, stojící na tenké stopce. V této střední širší budově se nalézá knihovna, kterou všech šest věží sdílí a která nemá jiných vchodů, než právě zakrytá schodiště z jednotlivých věží. Knihovna sama je všeobecně považována za nesmírně odborně hodnotnou. Existují dokonce dohady, podle kterých mnohá díla, these a studie, které zmizely z univerzitních knihoven i manuskripty z pozůstalostí mnohých učenců, skončily právě v regálech Šestivěží. V tomhle bodě je třeba říci, že Šestivěží se, na rozdíl od mnoha univerzit, netají s tím, že existuje jako výdělečná organizace. A výdělek neváhá investovat právě do skupování odborných textů, zaměstnávání schopných mágů na pozice pomocných učitelů, financování nákladných experimentů a magického zabezpečení areálu Šestivěží. Je také známo, že Šestivěží štedře přispívá i do samotné Golzaradské pokladnice. Studium je organizováno podle jasně daného schématu. Každou z věží má ve správě jeden mág či čaroděj, který zajišťuje její chod. Ve věži samotné její pán žije, dále jsou v ní pracovny a studovny. Pomocníci, kteří asistují při výuce,

stejně jako žáci, denně dochází na výuku. Jednou do měsíce jsou z adeptů k přijetí vybíráni noví studenti. Student je vždy přijímán ke konkrétnímu mágovi či čaroději, který jej ke studiu vybere a dochází po celou dobu do jeho věže. U frekventantů platí pochopitelný závazek mlčenlivosti o průběhu a okolnostech studia, ale traduje se, že zdejší ceny jsou o třetinu až polovinu vyšší než při studiu například v Nurnu, ale mnozí jsou toho názoru, že studium je kvalitnější a že ti, kdo jsou zasvěceni v Šestivěží, mají lepší výsledky v praxi. I přes vyšší ceny za podlední roky zájem o přijetí vzrostl trojnásobně, což je v ostrém kontrastu se zájmem o studium v Nurnu, kde nyní probíhá především základní vzdělávání.

S veřejností komunikuje Šestivěží nepřímo, a to prostřednictvím svojí kanceláře ve městě Irvanu. Toto místo je běžnému poutníkovi utajeno, nalézt jej vyžaduje přinejmenším doporučení od někoho, kdo o něm ví. Kancelář vede její správce, jímž je momentálně pan Křepelský-Achteles, který používá důvěru pánů věží v otázkách doporučení ke studiu, v otázkách finančních (vybírá poplatky za přijetí) a jiných. V kanceláři lze požádat o přijetí ke studiu, nejlépe s patřičným doporučením z předchozího studia či od bývalého absolventa. Žadatelé o studium jsou seznámeni s jednoduchými pravidly:

- Ke studiu jsou přijímáni studenti až od šestého kruhu zasvěcení výše.
- Studium trvá tři měsíce a začíná zaplacením školného v kanceláři.
- Nebude-li student po skončení studia schopen dostat požadavkům příslušného kruhu zasvěcení, (ať už z důvodu laxního přístupu / zanedbanosti / nemoci / jiných) peníze se nevrací.
- Po dobu studia má student neomezený přístup do knihovny Šestivěží
- Představený příslušné věže má právo v průběhu prvních čtrnácti dnů studia uchazeče ze studií vyloučit, shledá-li pro to závažné důvody, které by bránily ukončit studium tak, aby to bylo v souladu se zákony, profesní ctí, správnými mravy nebo svědomím. V takovém případě se obvykle školné v plné výši vrací, záleží však na okolnostech.

Správce šestivěží je zároveň kancelář ZPS.

V současné době jsou pány věží tito čarodějové a mágové (abecedně, m=mág, č=čaroděj):

Abelard Hřmotný č

Agadius Tichý m
Finiberd Plavý č
Oristel Snivý m
Talisker Chmurný č
Urzigámen Zárný č

Někteří z bývalých význačných pánů věží:

Bernaros Trvalý
Terch Dunivý
Varmistel Oddaný
Wangrodel Tklivý

Jonas Wreda: Zápisky z cest

Jonas Wreda, zápisky z roku 1082

Jmenuji se Wreda

Jmenuji se Wreda. Jonas Wreda. Je mi šestnáct let a již třetím quadrimestrem frekventuji věhlasnou Magickou universitu Nurnskou, za což vděčím především otci. Otci vděčím za mnohé a snažím se ze všech sil, abych jeho očekávání a naděje neklamal. Otec jest knihovníkem v městské knihovně a po něm jsem zdědil touhu po poznání a předsevzetí, že i já se jednou stanu knihovníkem. Knihy miluji nadevše, obzvláště ty staré, které voní dávnověkem a dálkami. Cením si nejen moudrosti uložené v knihách, ale i řemeslné zručnosti mistrů vazačů. A co snad miluji nejvíce, to jsou staré mědiryty, jež dodávají knihám ducha v podobě výjevů. Mám rád detaily. Kdybych se nestal knihovníkem, budu mědirytcem. Ale na to rozhodnutí je věru ještě sdodstatek času. Teď frekventuji ukončeným třetím quadrimestrem a jsem pyšný, že jsem se dostal mezi skupinku těch, kteří byli zařazeni do stipendijního grantu. Jsem šťastný, že nejsem rodičům na obtíž a že otec, ačkoli není jeho zvykem vyjadřovat pocity navenek, je se mnou nesporně spokojený. Matka je v domácnosti a vím, že by mne měla ráda doma. Ale já stojím pevně na vlastních nohou, bydlím na kolejích a také manuálně pracuji.

Tedy abych byl přesný, manuálně jsem pracoval. Teď, když si všiml, že mám jiné přednosti, pracuji především brkem a důsledným pořádkem ve věcech, kterým jiní pořádek vtisknout nedokázali. Nemohli si ani nevšimnout, že jsem pečlivý, a já tedy pečlivý - je. A pořádkumilovný. Ještě jsem to neřekl - ve volných chvílích si přivýdělávám v přístavních docích v úřadovně

poštovského úřadu, kde jsou manipulovány zásilky z daleka. Zásilky z daleka voní dálkami skoro tak, jako staré knihy. Já zásilky přebírám, eviduji a dohlížím na jejich třídění. Dříve jsem třídil, ale dnes už eviduji, a mám ve věcech pořádek. Spolupracuji se správou cel a snažím se být dělat otcovu jménu čest. Práce v přístavu mě baví a má i jiné přednosti. Leccos se dozvím. Ačkoliv jsem jaktěživ nevytáhl paty z Gwendarronu, rád jezdím prstem po mapách a spojuji si místa s cizokrajnými historkami. Před očima mi tanou obrazy, jako bych to byl já, kdo v těch dálkách osobně byl a osobně ty příběhy přivezl.

Hodně lodí připlouvá z Rodochu, což je ostrov v jihozápadním moři. Ačkoli je Rodoch malý a zdánlivě bezvýznamný, je velice důležitou křižovatkou pro námořní obchod. Rodoch nabyl na významu také s postupným úpadkem Mallikornu. Mallikornské království je od poslední války s námi v silné depresi a dávný věhlas Argylského přístavu je už dávno minulostí. Z Mallikornu už téměř žádné lodě nepřiplouvají a říká se, že se tam schyluje k další válce. Ovšem s kým, to netuším, s námi asi ne, my už jsme si užili dost a navíc máme Rodoch. Jinak ta moje práce, to zase není vždycky takové, jak to možná na první pohled vypadá. Je to ve značné míře o trpělivosti. Valnou měrou je ta moje práce o čekání. Ale trpělivý, to já víceméně jsem.

Profesor Cvolich

Přednější je ale studium, proto tu práci pro poštovský úřad vlastně dělám. A život na Universitě, to tedy o čekání v žádném případě není. I když vlastně ani to není přesné. Člověk se musí hodně snažit, aby uspěl a aby si členové sboru všimli. A mně se dostalo toho požehnání, že si mne všiml profesor Cvolich. Profesor Cvolich je přesně to, co bych chtěl být, kdybych se nestal knihovníkem ani mědirytcem. Profesor Cvolich se jmenuje Krasej. Krasej Cvolich.

Pan profesor Cvolich není u sboru dlouho, ale jeho přítomnost je hmatatelná, jakoby tu působil věky. Jakoby ti druzí přišli po něm a on byl tím, kdo je ke sboru přijímal. Profesor Cvolich je velice váženým mužem, je světzalný a požívající přirozené a zasloužené autority. Jeho doménou je filosofie, věrouka, architektura a historie, krom jiného ovšem, praktikuje však též magii, a to v oboru magie ochranné. A právě skrze přednášky frekventantů vážného studia, zaobírající se těmito učebními směry, si mne všiml. A vybral. Čím jsem si to zasloužil, to věru nevím, ale v jarnu tohoto roku se to stalo. Dostalo se mi pozvání do

páně profesorova bytu.

Byt pana profesora nalézá se v areálu University a je jedním z těch staromládeneckých bytů, jež Universita udržuje pro zvláště důležité osobnosti z řad sboru, a jako takový i vypadal. Prostý, plný knih, map a relikvií, z nichž o většině neměl jsem pražádného ponětí, k čemu by měly sloužit. Ale popořádku. Pan profesor Cvolich žije sám, bez ženy, jen s chudákem. A právě chudák to byl, kdo mne zchromlého očekáváním uvedl do profesorova příbytku, odebral plášť a nalil víno. Chudák se jmenuje Isidor a až později jsem pochopil, že pan profesor vydržuje si jej již po dvě dekády ze soustrasti jako posluhu, avšak Isidorovy schopnosti jsou limitované stavem jeho ducha. A tyto limity překročit jsem měl právě já tam, kde bylo zapotřebí, a toto mi profesor Cvolich v hrubých rysech nastínil, a já nadšeně souhlasil. Měl jsem panu profesorovi dělat příručího při přednáškách na královském dvoře. Pochopil jsem, že s Isidorem by toto nebylo možné. Stal jsem se tedy příručím neřku-li asistentem ctihodného pana profesora Kraseje Cvolicha a otec mohl být na mne pyšný podvkráté. Bral jsem budoucí službu profesorovi za obzvláště velkou čest a v novém šatu, jež mi na zakázku nechal ušít ve výběrovém krejčovství v Nurnu, doprovázel jsem jej na přednášky mezi nurnskou honoraci. Nosil jsem mu mapy a akta a dostal se do míst, o kterých se mi dříve ani nesnilo, že kdy vůbec popatřím na vlastní oči. Byl jsem pyšný na své nové asistentské roucho, střevíce s mosaznými sponami a tmavomodrý baret, šinul jsem se vždy za rozevlátým profesorem se vším tím drahocenným nákladem lehký jako pírkó, náhle důležitý a požívající alespoň krapet z té jeho váženosti. Pracoval jsem pro něj pečlivě stejně jako na poštovském úřadě, stejně pořádkumilovně a jistě ještě důsledněji. Při je ho přednáškách pro honoraci visel jsem mu na rtech a byl hotoven být mu k ruce všude, kde bylo potřeba.

Aby nedošlo k mýlce, práce pro pana profesora byly pouze občasné a omezené na učené aktivity mimo půdu University. Na záležitosti v areálu stačil Isidor, kterému pan profesor soukromě neřekl jinak, než Idiot, takže jsem dál rozkládal svůj čas mezi studium a práci pro úřad nurnské pošty v přístavu. Přednášky pro Lintholdův dvůr časem ustaly, panstvo již zřejmě bylo nasyceno informacemi či je už nebylo schopno pojmout, a s panem profesorem kromě běžných setkání jsem se už setkal jenom několikrát. To bylo v době, kdy mi poděkoval za prokázané a příkladné služby a odměnil se mi tím, že mě po večerech doučoval v rozšířených a ryze soukromých hodinách

věnovaných ochranné magii, jeho doméně.

Rorejsova vyhláška

Pan Rorejs je starosta města Nurn. Je to vážený muž a když vydá tak závažnou vyhlášku, to už musí být situace skutečně na pováženou. A pan Rorejs tohoto jara vydal novou Rorejsovu vyhlášku a my, sezónní zaměstnanci poštovního úřadu byli jsme vybráni k posílení skupiny doručovatelů a poslů, aby Rorejsova vyhláška byla doručena neprodleně a zaručeně všem příslušným osobám ve spádové oblasti Nurn. Já jsem dostal na starost několik malých vesnic na východ od města, mezi nimi i vesnici sloucí jménem Liscannor. A tak jsem tedy oblékl asistentský šat, převzal erární mošnu a instrukce, a šel.

Starostou ve vsi Liscannor je jistý pan Bolbuch, podsaditý bělovousý stařeček, kterého jsem našel neomylně a vyhlášku se vším tím namemorovaným povídáním jsem mu předal. A ten bodrý stařík nevěděl, jak se mi má za donáškové služby odvděčit, a pozval mne do místní taverny na něco k pití, což jsem neodmítl, ale měl jsem. Jelikož nejsem v doručování zběhlý, nevěděl jsem, zda není přijetí odměny v rozporu s vnitřními řády poštovního úřadu, ale ten dobrý stařík byl neoblomný a nebylo možné jej odmítnout. Tím spíše potom ostatní venkovany, kteří se v malebné krémě nacházeli a byli příčinou, že než jsem stihl odlepit nohy od podlahy, už jsem je neodlepil. Já, neznalý konzumace alkoholu, jsem se opil jako zvířem, a nemálo s tím mým koncem měl společného nějaký Korman, taky frekventant naší University, veselý chlapík od nás, co tady ve vsi žije, a ten mi k tomu bídnému stavu věru velmi dopomohl. Asi ten rozhovor o našem společném známém, panu profesorovi Cvolichovi, bránil mi závčasou zvednout se od stolu a leč klátivě, tak přesto odejít po svých, a zrak se mi zakalil, jazyk zdřevěněl a hlava klesla.

Probudil jsem se ráno s pocitem kovářské kovadliny dunící mi rozbolavělou hlavou. Chvilí jsem nechápal, kdo jsem, kde jsem, a jak jsem se tu octl. V cizím pokoji, v cizí posteli s erární mošnou pod hlavou a Rorejsovými vyhláškami rozsypanými všude kolem. Zdálo jako z dutého sudu zněly nějaké hlasy, nějakou dobu jsem nechápal, zda hlasy duní zvnitřku nebo zvně mé hlavy. Vypotácel jsem se ven a sešel do lokálu, kde probíhala nějaké vzrušená debata vesničanů nad nějakým spoutaným mužikem. Byl položený na dřevěné lavici a připoutaný k ní pevně provazem. Nikdo mi nevěnoval pozornost, snažil jsem se

srovnat si myšlenky ve své rozbolavělé hlavě, a než jsem si stihl srovnat výjevy z předchozího dne do jedné posloupné řady, ti vesničané odnesli spoutaného muže i slavicí pryč a já zůstal v osiřelém lokále sám samotinký. Jediné, co mi zvučelo v hlavě bylo, že ten Korman, co jsem s ním pil na Cvolichovo zdraví, se jmenoval příjmením Zlotě a přivydělával si ke studiu prací v universitním archivu. Jenomže ani ten tu nezmůžu, jen já sám s erární mošnou Rorejsových vyhlášek.

Jenomže potom se vrátil nějaký ošklivý člověk, tak jsem mu dal lejtro s Rorejsovou vyhláškou, ale on mi sdělil, že už ho má. Ode mě. A potom se dostavil další muž, takový drobný hobit, a vítal se se mnou, jako bychom se léta znali a ptal se, jestli pojedu s nimi do Nurnu s tím chlapem připoutaným k lavici. A také se mě zeptal, kde mám mezka, a já si vzpomněl, že jsem včera přijel na erárním mezkovi, jenže po mezkovi se slehla zem. A ten dobrý muž mi zjistil, že nějaký jiný dobrý člověk včera mého mezka, když jsem se tak zpil s tím Zlotěm, odvedl do nějaké místní stodoly. A dobrý hobit mne do té stodoly odvedl a mezek byl skutečně vpořádku a já tedy nasedl a připojil se k tomu vesnickému procesí se spoutaným mužem.

Cestou jsem se dozvěděl, že ten zajatec je zločinec, známý zloděj Krutislav Klučík, a liscannorský starosta Bolbuch jej nechal zatknout a v intencích Rorejsovy vyhlášky deportuje jej do Nurnu příslušným úřadům. Snažil jsem se lidem, které jsme cestou k Nurnské radnici potkali, vnutit Rorejsovu vyhlášku. Tím jsem s hrůzou seznal následující - nejen že civilní obyvatelstvo je negramotné, ale ani stráža v městských bran neumí číst. Myslím si, že se vzdělaností gwendarronského obyvatelstva je podstatně horší, než se ve všeobecném povědomí předpokládá. Zkušenost s městskou stráží je alarmující. V rozmočlé břeče tajícího sněhu před Nurnskou radnicí jsem se s panem Bolbuchem a jeho lidmi uctivě rozloučil.

Sešmáknutého deštna byl jsem opět svým nadřízeným z poštovního úřadu pověřen doručit list starostovi Bolbuchovi z obce Liscannor. Tentokrát z eráru úřadu byl jsem vybaven bryčkou a list byl zapečetěn a určený k osobnímu převzetí. To jsem učinil, pana Bolbucha potkal jsem na domobraněcké vartě. Odměnou zaplatil mi pivo a sdělil, že ten Krutislav Klučík, kterého onehdy převezli do Nurnu k předání příslušným úřadům, bydlel v Hnojní ulici a byl odsouzen za zlodějnu k půlročnímu trestu tvrdých prací v kamenolomu.

Mrtvé dítě

Dozvěděl jsem se hrůznou novinu: našli mrtvé dítě! Ano, je to tak! Mrtvé dítě vyhrězla rozvodněná deštná voda v dolním toku nad deltou. Nevím přesně kde a jak jsem se doslechl, nebyl nikdo obviněn. To dítě bylo asi pětileté. Mezi lidmi se říká, že s tím stejně úřady nic neudělají a že bude vyšetřování beztak odloženo. Jako tenkrát, co našli první mrtvolu. Tak jsem se dozvěděl, že asi před měsícem řeka vyvrhla na břeh promodralé tělo malé dívky. Ono s těmi úřady je to poslední dobou vůbec špatné. Prý jsou zahlceny podáními a udáními, prý si nedokáží poradit s vlnou zločinnosti, která se rozmáhá městem jako černá nemoc. Je to zlé. Všechno je zlé, a nálada měšťanstva tuto skutečnost odráží. Třeba u nás v úřadě se potichu mluví o nebyvalém nárůstu případů pašování. Je veřejným tajemstvím, že pašerácké sítě jsou napojeny přímo na přístav a celní úředníky a taktéž snad na úředníky našeho úřadu. A teď ke všemu ty mrtvé děti, nafouklé a modré, co je vydala Kalná jak rybí duše. Jsem z toho zhrzený. Usmyslil jsem si, že pokud objevím nějakou nekalost v našem úřadě, určitě ji neoznámím svým nadřízeným ani na úřadech. Oznámím takovou věc starostovi Bolbuchovi, tomu, co zatkl zloděje Klučíka. Ten ví, jak s takovými věcmi správně naložit. O tom Bolbuchovi vím, že není s nikým nekalým společen.

Čirou náhodou jsem ve městě potkal Skyřeše Měchuřinu, toho hobita, co mi tak ochotně pomohl najít erárního mezka, jehož jsem ztratil, když jsem se tenkrát nešťastně zpil v té Bolbuchově obci. V tom Liscannoru. Pozval mě na pivo a já mu řekl o těch mrtvých dětech v Kalné a o svých podezřeních. Viděl jsem, že toho dobrého muže moje vyprávění zajímá a že je téhož názoru, tedy že se vzrůstající zločinností by úřady měly něco rázně učinit. Vyprávěl jsem Měchuřinovi o sobě a svých podezřeních, trochu jsem si i přisadil a zmínil se o svém nadřízeném, panu Kozirohovi, který také dělá, že nic nevidí. Skyřeš Měchuřina zase vyprávěl o sobě a také o tom, že pan Bolbuch se zajímá o jakousi svatyni v Šedově. Má prý závažné podezření, že ten Klučík měl se zmíněnou svatyní něco společného. Takže ti Bolbuchovi lidé sedí teď v nurnské hospodě U černého býka a dohadují plán, jak nejbezpečněji svatyni omrknout. Pan Měchuřina mi nabídl, že mne k Býkovi vezme s sebou, že bych panu Bolbuchovi skrze poštovní úřad mohl být užitečný a prospěšný.

Jenomže namísto U černého býka skončili jsme U dvou bot. Tam už čekal ten cizokrajný muž, co mu říkají Al-Rahem, a ten něco s Měchuřinou stranou dohadoval. Potom se

Měchuřina vytratil na ulici a ten pan Rahem mi řekl, že se zatím ubytujeme. Byl jsem z toho zmatený, ale souhlasil jsem, poněvadž to všechno muselo mít svůj závažný důvod. A byl jsem ujištěn, že pan Měchuřina pana Bolbucha a pana Zemikosu, možná i s dalšími pány, přivede. A skutečně je přivedl. Oni mne vzali mezi sebe a začali se mě vyptávat na poštovní úřad a tamé na univerzitu. Řekl jsem jim všechno, co vím, zejména to, že vypomáhám jako asistent panu profesoru Cvolichovi. Zajímali se o toho jeho hlupáka Isidora. Co se týče poštovního úřadu, svěřil jsem se se svými podezřeními na nečinnost pana Koziroha a také také s řečmi, které o něm mezi nižším personálem kolují. Přitom jsem zmínil i celního úředníka z městské stráže, pana Lipance. Pana Bolbucha hodně zajímalo, co přesně na úřadě dělám a jaké jsou úřední postupy. Myslím si, že ten muž je velice systematický, a mám k němu velikou důvěru. A potom, když se dostavili všichni, mi Bolbuch řekl, že mě bere mezi své lidi, že se budu hodit, a tehdy jsem se dozvěděl, že ti muži z Liscannoru nejsou žádní obyčejní vesničané, ale že udržují společenství pro potírání zločinu a to společenství se nazývá Nurnské. A Bolbuch je sice starosta té vesnice, ale to společenstvo nevede. To společenstvo vede vždycky někdo, kdo je právě nejlepší. A toho nejlepšího se muži z Liscannoru rozhodli zvolit právě U dvou bot dneska večer, aby prý věci dostaly řád a spád. Šlo totiž o tu svatyni a vytušil jsem, že jsou očekávány závažné potíže. Šedov totiž je na potížích založen. A jelikož mě vzali mezi sebe, měl jsem taky volit toho nejlepšího, ale připadlo mi to hloupé, když nikoho důvěrně neznám, tak jsem se té pocty vzdal. Vlastně nevzdal, ale poslal jsem prázny papírek. To hlasování totiž bylo tajné. A nejlepším z nich se stal ten cizozemec, co s ním teď bydlím na pokoji, ten Al-Rahem. Stal se tedy tím, čemu oni říkají vůdce. A ten se ihned chopil iniciativy a začal řídit přípravné práce, vlastně většinu mužů poslal někam. Kam je poslal, to mi jaksi uniklo, najednou se všichni vyhnuli z lokálu a byli pryč. Zůstali jenom Korman Zlotě a Al-Rahem, toho Zlotěho jsem si ani nestihl všimnout, že tu je, tak jsem se s ním pozdravil a byl jsem rád. Korman Zlotě je výtečný chlapík, znám ho z University, ale nerad s ním popíjím. To totiž zavazí potížemi, že to dopadne špatně. Se mnou špatně, nikoli s ním. On se narodil ode mne vyzná.

Al-Rahem, se kterým si už tykáme, se mě zeptal, jestli jsem neslyšel o nějakém Ofinovi nebo Naříkačovi. Řekl jsem, že ne, ale že bych mohl něco zjistit na úřadě. Ze soupisek o celním řízení nebo záznamů o poštovních doručeních. Ten Ofina

je prý podezřelý z pašování a ten Naříkač je malý hobit. Co provedl, to nevím, ale má jistě prsty v nekalostech, což se dá tušit, když je z Šedova. Když jsem byl v Šedově naposledy, házeli tam po mě blátem. Šedovu se vyhýbám velikým obloukem.

V deset večer

V deset večer se v dosti zaraženém a rozevlátém stavu vrátil zbytek společenství. Chlapi špinaví, tekla z nich krev. Nejhůř na tom byl pan Dolbich, ten vypadal, jako když se objal se smrtí. Chlapi zasedli ke stolu, objednali si piva a začali se překřikovat. Pochopil jsem, že táhli Šedovem blízko té svatyně a v nějaké špelunce se rozhodli nasát pár informací. Přitom hráli karty s místními štamgasty. A Swen Dolbich se tam dostal do nějaké rozepře s nějakým chlapem a ten ho málem namíste rozpáral. Pak začala mela.

No a po tom dlouhém a divokém vyprávění Al-Rahem rozhodl, že se společenství přesune do hospody U černého býka, kde mají ubytování ostatní muži, a že se tam domluvíme, k čemu jim budu dobrý. Dozvěděl jsem se, že jim budu dobrý k tomu, když pro začátek na úřadě vyzjistím, kdy připlouvaly lodě z destinací mimo Rodoch za poslední měsíc a kdo organizuje hnojníky. Hnojníci jsou lidé, kteří svázejí smetí z města na městskou skládku. Skládky je u Šedova. Al-Rahem mě požádal, zda bych nemohl nějak zajistit, aby do úřadu přijali na nějakou námezdní práci pana Bolbucha, aby se mohl poptat z druhé strany také sám.

Na druhý den jsem se dostavil na směnu, ale pana Bolbucha mi nevzali. Pan Koziroh řekl, že ho taď nechce, protože je starý. Pan Koziroh byl tak skálopevně zatvrzelý, že jsem pojal podezření, že nechce nikoho cizího z úplně jiných důvodů. Pan Bolbuch totiž na svůj věk vypadá dobře a statně. Tak jsem se tedy musel poptat sám. A odpoledne už jsem mohl vůdci Al-Rahemovi sdělit, že destinace Rodoch pokrývá plnou třetinu lodní dopravy, stejným dílem Travert. Desetinou se podílí Mubarrath. O zbytek se dělí víceméně rovnými podíly Mondragon, Erkracht, Brionne, Cardar a Wallimor. Kodgické soustroví se podílí zanedbatelně, sotva setinou, pokud jsem počítal dobře. Zajímavé je, že obchody s Mallikornem zcela ustaly.

Co se týče hnojníků, tak jejich čtyři jsou financovány radnicí. Hnojníci svázejí městský odpad na městskou skládku, ze které pak odpadky odvázejí na sever města k pobřeží. Tam definitivně

špína končí v moři. Odpadky hnojníci vynášejí v pytlích na zádech nebo na malých kárkách. Jedná se o městskou spodinu.

Navečer zastavil jsem se U černého býka převyprávět svá zjištění. Tou dobou tam dleli jen pan Bolbuch a Korman Zlotě a čekali, s jakou se vrátí zbytek společenství. Pochopil jsem, že se chlapi vypravili znovu do Šedova, a to přímo do té svatyně. Mělo se tam totiž konat nějaké shromáždění, kterému se říká kázání. Po samostatných hloučcích se postupně dostavili všichni a Růžička, takový nemluvný a divný patron, co pořád chodí zakutý do železných plátů, pravil, že na kázání se kázalo. Ne každý je nadán darem inteligence a vzdělání. Ale našťástí se potom rozhovořili další a pochopil jsem, že na tom kázání promlouval k nadšeným šedovským davům nějaký kazatel, který dav patričně rozvášnil a potom uvedl šedovského krále, krále Šedova. Ten údajný a samozvaný král Šedova se jmenuje Marguš Klován a zřejmě není vůbec vzdělaný. Potom někdo řekl, že se kolem Krále a Kazatele motá ještě nějaký pan Svírák, ale ten se jmenuje Bachčij. A také nějaký pan Tlust'och, ketrý se ve skutečnosti jmenuje pan Louka. Ještě bylo hovořeno o pánech Kapitánovi a Barbarovi. Barbar se jmenuje pravým jménem pan Hegen Mórák a ten Kapitán je Sigul Cecek. Potom nejsou známá jména dalších tří lidí, co se kolem Krále motají, ale že je to celé jedna velká zločinecká sebranka, šedovská chamrad', tedy mísrtní lidé. A ti lidé že jsou nesporně předáci nějakých pouličních band. Ten Klován se prý stal králem, protože si ho vybral ten kazatel, vlastně pan Kazatel, pokud to dobře chápu. Ale zatím toho chápu jenom velmi málo, snad tolik, že celá ta svatynská záležitost značně zapáchá. Úřady jsou nečinné a nějaký chlap se provolává králem Šedova! Bohové dobří! Ten Kazatel ale podle všeho není místní člověk, objevil se ve městě před pár měsíci.

Al-Rahem, náš vůdce, pravil že má teorii. Ti lidé mají na svědomí pohnutí a vášně davů a rozsévají po městě chaos a neřád. Přišli odtěkud zvenčí a teď mají krále. Ale za jakým účelem? Toť je prý otázka. Podle Rahema všechno je otázka, s čím má co souvislosti, a já s ním plně souhlasím. Je to jedna velká otázka sestávající z mnoha malých otázek, které jsou propojeny v jeden významný celek. A zjistil jsem, že dobrého Skyreše Měchuřinu tam pod svatyní zmlátili. Normálně ho zmlátili, když se nešťastnou shodou okolností odloučil od ostatních. Ale víme, kdo to byl. Někáký pan Mlčoch, pan Barbar a pan Strýček. Pan Barbar je zřejmě ten pan Hegen Mórák. Skutečná jména pánů

Mlčocha a Strýčka známá nejsou, pokud tedy nejsou skutečně Strýček a Mlčoch. Bylo toho pro dnešek příliš. Přespál jsem U dvou bot.

A ráno zase U býka

A navečer po práci v úřadu zase U býka a Korman Zlotěho poslali někde na netopýrem. byla to kouzelnická báseň. Korman Zlotě je totiž kouzelník a netopýr je jeho animalio. Kdybych tak já měl někdy animalio, vlastní animalio, z vlastní hlavy zhnětené! Korman Zlotě animalio má a byla to kouzelnická báseň. Poslat Zlotěho s netopýrem totiž znamená, že animalio je vysláno a kouzelník dřepí a plně komunikuje. Myšlénkami komunikuje, je spřažen s animaliem proudem transmisí, animalia ovládá a vnímá, modeluje obrazi jeho vizí, ty reprodukuje a hodnotí. Korman Zlotě tedy seděl mlčky u stolu, byl bledý a ponořený do svých vizí, vlastně do transmitentních vizí animalia, jež brouzdalo bohové vědí kde a brouzdalo věru dlouho. A potom najednou se Korman Zlotě vrátil myšlénkami k vlastní hmatatelné formě bytí, pocítil a hovořil. V šedově prý rozvášněné obyvatelstvo tvoří hloučky, které míří pod kopeček u svatyně. Svatyně je však liduprázdná, vlastně její ruiny, protože o ničem víc než o ruinách nelze hovořit, až tedy na Kazatelovu stráž. Kazatelova stráž se střídá po dvojicích, přes den tam prodléval opilý plešatý hobit a člověk s jedním okem v kůži. Nepochopil jsem přesně, zda je v kůži oko nebo člověk, ale to nebylo podstatné, podstatnější bylo, že stráž se v podvečer vystřídala za staršího hobita s foukačkou (zbraň / hudební instrument?) a snědého barbara s rapírem. Ta stráž, jak pravil Korman, to je věru divná věc a podotkl, že svatyně, to snad nejsou ani ruiny, jen pouhé kusy upadlých zdí. Přesně tak to řekl, kusy upadlých zdí! Proč by, u všech dobrých bohů, někdo střežil prachobyčejné kusy upadlých zdí?

Dostal jsem úkol. Samostatný úkol, tedy spolu s Kormanem Zlotěm. Ten úkol zněl navštívit Universitu a zjistit termíny přednášek pana profesora Kraseje Cvolicha mimo akademickou půdu, tedy přednášek pro veřejnost. Trochu mě mátl, že jsem měl pocit, jako by společenství pana profesora podezíralo z toho, zda právě on není tím Kazatelem. Nechápal jsem, kde k takové myšlence natrefili. Měl jsem za to, že Kazatel je holohlavý, kdežto pan Cvolich má vlasy a vousy jako oheň. Přesto tím, že zjistím termíny jeho přednášek, mohl jsem mu v očích společenství jenom pomoci, nikoli uškodit. Pokud by chlapi ze společenství měli to štěstí některou navštívit, musili by ihned pochopit, že je to moudrý a slušný muž.

Takže na druhý den od Dvou bot, kde pořád sdílím pokoj s vůdcem Al-Rahemem, odebrali jsme se s Kormanem Zlotěm na půdu University něco zjistit. Nejistili jsme ale nic, kromě toho, žemoje komůrka na kolejích už není k mání a že se mám v nějaké rozumné době vystěhovat. Navrhl jsem Kormanovi, ať na mne v komůrce počká, že zkusím navštívit pana profesora osobně. Převlékl jsem se do těch pěkných šatů, co jsem nosil, když jsem panu profesorovi asistoval.

Ukradený rukopis

Pan profesor Cvolich mne kupodivu vřele přijal a vzal zavděk mou skromnou nabídkou zase mu někdy asistovat. Pozval mne na oběť do jídelny sboru a zapředli jsme hovor. Co se týče přednášek mimo půdu University, nezjistil jsem vlastně nic. Pan profesor řekl, že možná v následujících dvou týdnech by při jistém zájmu mohl nějaké sezení uskutečnit, ale že to není vůbec jisté. Ale byl takový nějaký roztržitý a já jsem pochopil, že ho něco velice trápí. A mohu hovořit o velkém štěstí, že se mi nakonec svěřil, ačkoli jeho výpověď byla zamotaná a rozpačitá. Přesto shrnu-li to, co mi důvěrně svěřil, jedná se o záležitost velice závažnou a já jsem jeho vyprávění podpořil tím, že znám muže, který mu pomůže, muže a jeho lidi, a že se o vyřešení té věci postarám.

Tedy stručně. Panu profesorovi se pod Chrámovou horou, tam, co stojí slovatný Chrám Matky Nifredil, stala hanebná věc, kdy byl za bílého dne bezostyšně okraden. Ten muž, kterého si pro značný šok vůbec nevybavuje, mu sice nezkrivil vlas na hlavě a nesebral mu žádné cennosti, ale ukradl mu něco, co je mnohem cennější. Rukopisné dílo, na kterém pracuje už dlouhé roky. To dílo pan profesor nosil všude s sebou a doplňoval jej poznámkami a postřehy. Dílo, jež mělo se zovat, až by jednou spatřilo světlo světa, Křížem krážem po Starém světě aneb Geografické a národnostní rozdělení. Ukradl mu rukopis i s celou kabelou. Tahle restituhodná věc se stala předevedírem. A včera došel panu profesorovi list, že má-li o svou práci zájem, má se dostavit do hostince ve vesnici jménem Králův Dvůr a směnít jej za tisíc zlatých. Tisíc zlatých! Bohové dobří! Tolik peněz jsem jaktěživ neviděl. Ale pan Cvolich byl smířený a svolný a už byl rozhodnut, že se nerovnému a hanebnému obchodu podvolí. V listu nebylo zmíněno, kdy a s kým má jednat, ani jméno hostince, pouze obec. Králův Dvůr. Navrhl jsem panu profesorovi, ať pár dní posečká, že pokusím získat knihu skrze své přátele. Kdyby ta věc nevyšla, může obchod uzavřít dle původních

vyděračských podmínek. Ale byl jsem toho názoru, že by zmíněná částka nebyla jistě konečná. Ulevilo se mi, když opatrně souhlasil, a cítil jsem, že je mi, až zbytečně předčasně, zavázán. Ještě než jsem se s ním rozloučil, abys se sešel s Kormanem Zlotěm a vyklidil komůrku, vysvětlil mi, že Králův Dvůr leží přímo na hlavní cestě směřující k Mallikornu, skorem až pod Černými vrchy.

U Černého býka jsem záležitost s panem profesorem a jeho uloupeným rukopisem převyprávěl a spadl mi kámen ze srdce, když Al-Rahem souhlasil, že se do Králova Dvora vypravíme. Odjezd byl stanoven nazítří ráno, Al-Rahem řekl, že zajistí pronájem jezdeckých zvířat pro ty, kteří žádné zvíře nevlastní. Také připravil potřebnou sumu, kterou, jak vyplynulo z obecně přijatého návrhu, budu v tamním hostinci předávat já, coby páně profesorův asistent.

Takže teď vlastním pronajateho poníka a slušnou hromádku peněz, co mi nepatří. Takže jsem vystrašený, jak z té zodpovědnosti, tak z první zkoušky, před kterou jsem byl tak nečekaně postaven. Ale panu profesorovi pomoci chci, to je silnější než strach. Cesta proběhla bez potíží, nocovali jsme v Kolovratech ve fofmanské krčmě U kravského ohonu, a na druhý se se Králův Dvůr přiblížil nadosah.

Ještě daleko před Dvorem jsem se rozdělili na skupiny. První odcválala obsadit lokál. Zatím jsme v blízkém lesíku uvázali Kormanova poníka a slovatný pan Zlotě znevíditelnil jak sama sebe, tak svého netopýra a Al-Rahema. Tito pánové mi měli krýt záda, aby mě někdo neoloupil dříve, než bych se k rukopisu dostal. Převlékl jsem se do těch skvostných šatů, aby dojem profesorova pomocníka byl nezpochybnitelný.

Králův Dvůr

Ve čtyři hodiny odpoledne projel jsem, zdánlivě osamocený, poměrně malebnou vísadou obklopenou roztroušenými statky, a dojel k prvnímu hostinci, který mi padl do oka. U venku zevlujícího podomka jsem se snažil vzbudit dojem mírně arogantního a namyšleného městského studenta, který ovšem nesmrdí stříbrňákem a má poslání. Což se mi, myslím, podařilo, a utvrdil jsem se v odhadu, že tato hospoda je široko daleko jediný hostinský podnik. Jmenovala se U vidloroha. Nurnští dorazili později, někteří viditelní, jiní ne, a rozptýlili se po nálevně. Já jsem tam osamoceně cyklil s mošnou plnou zapůjčených zlatek a snažil se přesvědčit místní, že jsem tady kvůli té nešťastné

zcizené knize pana profesora Cvolicha. Čím více plynul čas, tím více jsem se ztrapňoval a na mé nabídky nereagoval nikdo. Vůbec jsem nechápal, co jsem udělal špatně, ale umocňoval se ve mně pocit, že mi tady někdo buďto rozbije ústa, nebo rozbije ústa a okrade. Na každý pád nadcházející noc považoval jsem ohledem svého zdraví za vysoce rizikovou. Nakonec, již trochu ovíněn, jsem své plané naléhání vzdal, ubytoval se na pokoji, zaligoval dveře i okenice a upadl do škaradého přerušovaného spánku. Svítání zastihlo mne zbitého a ztrhaného, ovšem šťastší pouze tím spánkem.

Ráno jsem posnídal, pokusil se naposledy nabídnout peníze za uloupený rukopis, a nakonec s těžkou vnitřní depresí odjel. U lesíka plačky vypovídal jsem se ze své beznaděje, vrátil vůdci peníze a Al-Rahem rozhodl záležitost s Královým Dvorem odpískat.

Druhého travnového dne opět v nurmském hostinci U býka. Čekal jsem tvrdě a ostré pokárání od chlapů z družiny za celou tu nešťastnou lapálii s Královým Dvorem, ale nestalo se tak, naopak, dostal jsem za úkol navštívit pana profesora Cvolicha a zařídít osobní schůzku s Nurmskými. Pomoci mi měl Korman Zlotě, který se na Universitě také vyzná a navíc je v očích Nurmských považován za zkušeného. Narozdíl ode mě. Ale důvěra tu byla, to ano, když ten úkol nesvěřili Kormanovi samotnému. Řekl jsem si, že tentokrát musím uspět a dokázat, že nejsem jenom větroplach a tluchuba.

Tak jsme tedy vyrazili, já zase v těch parádních šatech, Korman tak nějak civilně s netopýřem v zádech. Už cestou do vnitřního města, tam do čtvrti, kde stojí areál University, bylo jasné, že se v Nurnu za těch pár dní něco změnilo. U bran fronta lidí, vojenská štára, velké množství uniformovaných. Vůbec všude cestou zvýšený pohyb stráží a vojenských hlídek. Říká se , že ve městě byly pobity nějaké strážce, došlo nebyvalému počtu požárů a také se říká, že někdo otrávil některé z městských studen. Ale my jsme měli svůj úkol dohodnout osobní schůzku s panem Cvolichem někde mimo universitní půdu, schůzku důvěrnou a utajenou, a úkol se to zdál být prostý a snadný. Jenže nebyl.

Profesorův byt byl zamčený, tichý a prázdný. Až na několikrát opakované zaklepání, když už jsme málem s Kormanem obrátili kročeje zpátky, zaslechli jsme zvnitřku šramot. Byl tam tem hlupák Isidor, evidentně vyděšený k smrti a rozhodnutý neotevírat nikomu a za žrádných

okolností. Poptali jsme se tedy kolem několika profesorů, ale pana Cvolicha už tady asi čtyři dny nikdo neviděl, jeho přednášky byly z důvodu nečekané absence zrušeny. UVědomil jsem si, že zmizení pana profesora spadá nahlup do doby, kdy jsme vyrazili směrem na Králův Dvůr. UVědomil jsem si, že jsem byl možná tím posledním, kdo s profesorem hovořil, a děsil jsem se pomyslením, co se mu mohlo přihodit a jakou v tom hrála roli moje čistě nezištná aktivita.

Navrhl jsem Kormanovi, aby poslal netopýra nahlédnout střešním okénkem do profesorova bytu, a zvně budovy mu vysvětlil, které to je. Korman skrze animalia seznal, že byt je prázdný, tedy ložnice i pracovna, vše je uklizené, pouze na stole leží fusak na hole. Řekl jsem, že to bude nejspíš jeden z mapových tubusů, co jsem mu onehdy ponášel po přednáškách, ale Korman pravil, že ten tubus je jedinou neuspořádanou věcí v tom až puntíkářském pořádku a ladu profesorových věcí, a že to možná byla ta poslední věc, kterou držel v ruce, než tak záhadně zmizel. Korman byl prostě toho názoru, že ten tubus musíme vidět a ohledat, že je to možná stopa, a já jsem po rozvaze nemohl než dát mu za pravdu. Ale jediná cesta k tubusu byla přes zamčeného Isidora, který zřejmě celé ty čtyři dny ve strachu a ve tmě, bez potravy, tekutin a vynášení metabolitů prodléval v tmavé chodbičce. Úsudek, že Isidor byl celou bez přísunu potravy, ověřili jsme si u profesorské posluhy, jež se o tyto věci stará. Přede dvěma Cvolichova bytu přemlouvali jsme, žadonili i vyhrožovali, ale marně. Kromě několika huhlavých výkřiků Isidora zpoza zavřených dveří neposunuli jsme se nikam. Korman se odhodlal použít nějaké zaříkání, ačkoli je to přísně zakázané, a vtěsnil se do Isidorovy choré mysli. Ale kromě strachu a zmatení toho muže neviděl nic, jen si potvrdil předchozí domněnky. Navrhl tedy, že zákony University může porušit jenom někdo zvenčí, někdo bez skrupulí a svědomí, a tím někým že není nikdo jiný, než Zoltar Zemikosa. Tak jsme se tedy s nepořízenou vrátili k Býkovi a vypověděli vše, včetně návrhu. A Zoltar Zemikosa nadšeně souhlasil, že tedy do toho Cvolichova bytu vlezle a pořádně to tam prošťará.

Dostal jsem za úkol Zemikosu do bytu dostat a zmizet. A to jsem udělal, porušil jsem universitní přísná nařízení a zmizel tak, jak mi bylo uloženo. A Zemikosa se pozdě odpoledne vrátil k Býkovi, sice bez závěru a novinek, ale s ukradeným tubusem. Tubus to vlastně nebyl, jen pouzdro z tvrdé kůže, pouzdro se zámkem, se kterým si Al-Rahem hravě poradil. A uvnitř nemyla žádná mapa,

ale hudební nástroj, bělostná flétna snad z kostí. Když tu věc chlapi viděli, někdo si vzpomněl, že na takovou podobnou zvláštní věc hrál nějaký kašpar na představení. To představení mělo prý něco společného s Šedovem a tím Kazatelem, ale přesně jsem to nepochopil. Každopádně přesně tohle pouzdro jsem tenkrát nosil společně s mapovými tubusy, tím jsem si jist. Začal se mě zmocňovat pocit, že jsem se v panu profesorovi šeredně zmylil, vlastně všichni na Universitě, a o to víc mě děsilo pomyslením, zjakého důvodu si profesor vybral právě mne.

Korma poslal svého animalia nad Šedov a pravil cosi o barikádách, ozbrojené domobraně a tísnivého pocitu ze svatyně. Řekl, že ta svatyně je nějakým způsobem chráněná, zřejmě měl na mysli magii nebo něco podobného, a já jsem si vzpomněl na Cvolichův hlavní učební obor. A potom Korman zbledl a zaskřípěl zuby, že šedovská posádka je rozporcovaná na kusy a nabodená na kůly.

Pod ochranou Kosy

Ihned po ránu se vůdce spolu s Bolbuchem a Zemikosou vypravili na Zeměpisnou společnost za nějakými svými starými známými ohledně píšťalkáře. Tak mu říkali, tomu muži, co hrál na flétnu, kterou teď máme my. A když se k poledni vrátili v poměrně zachmuřeně náladě, řekl mi Al-Rahem, ať ho následuji ke Dvěma botám, tam co máme pokoj. A tam jsme čekali, jak řekl, na zprávu z úřadů. Na nic jsem se neptal, byl jsem zmatený a vyděšený. A navečer zase vůdce zavelel, ať ho následuji k Býkovi, a tam už byli všichni, a někdo řekl, že v devět hodin máme být všichni na Kose, jenomže jaksi došlo k vzrušené diskusi, zdali ještě teď v noci, nebo až ráno. Takže Al-Rahem poslal sebe a Bolbucha, že to blížeji vy zjistí. A potom kolem desáté nás zbylé vyhledal nějaký cizí člověk, řekl že je z Kosy a že já a Zlotě ho máme následovat. Vypadal víceméně důvěryhodně, ten člověk, a tak jsme tedy šli. Jestli jsem to ještě neřekl, tak Kosa je Kancelář na ochranu státních aktivit. Tedy úřad neuniformovaných s dlouhými prsty. Kosa sídlí ve vojenské pevnosti Agerr, a tam jsme se tedy pokorně dostavili, prošli přes hlídky a stanuli před mužem, který se až později představil jako jistý Molen Varžic. A spolu s ním u stolu seděli i ti tři, kteří šli zjistit, jestli v devět hodin večer nebo až ráno. Ten Molen Varžic si mne vytáhl stranou, byl jsem podroben výslechu. Pochopil jsem, že stejnému výslechu byli podrobeni ti tři přede mnou, a bude mu podroben i Korman. Takže jsem se rozhodl vykoplit všechno, po pravdě a bez zaváhání.

A během výslechu jsem pochopil, že pan profesor Cvolich je zřejmě muž dvou tváří a já jsem jej něčím vyděsil a proto zmizel. Ale nemohl jsem při vši snaze přijít na to, čím. Ale že je to podezřelý muž, to bylo nanejednou ve světle Varžicova výkladu jasné jako políček, Krasej Cvolich se mě, nebo nás všech vlastně, potřeboval z nějakého důvodu zbavit, a proto nás poslal do Králova Dvora, prostě co nej dál odsud. Že lhal, to je mi teď už jasné. Ten Bardach Lezich, co měl přijímat na radnici jeho podání ohledně okradení o rukopis, totiž neexistuje. Vlastně existuje. Je to karnolský král. Takže lež jako radniční věž!

Po výsleších si nás pan Molen Varžic svolal do kupy a pravil, že věci vidí následovně. Nechá poslat pro zbytek Nurmských a ubytuje nás přímo v Agerru. Zbytek se uvidí. Přemýšlel jsem, co jsem tenkrát ještě Cvolichovi řekl, co by ho mohlo vyděsit. Nepřišel jsem na nic. Snad jen, že jsem hovořil o celnících a pašování v deltě a svém podezření na pana Koziroha, svého nadřízeného z nurmských doků. Jenomže o Kozirohovi a vlastně o všem jsem hovořil až v té jídelně, předtím jsem se pouze ptal po práci. Kdyby se mne chtěl Cvolich zbavit, stačilo mne pouze odmítnout a šel bych. Ale on mne místo toho pozval na oběd. Korman Zlotě mi řekl, že mne ten muž mohl podrobit tomu samému, čemu Korman podrobil Isidora. Pochopil jsem a seznal, že tak se celá věc nesporně seběhla. Já jsem byl jeho nic netušícím informátorem a ve chvíli, kdy se Nurmsí začali motat moc blízko jeho zájmům, skrze mne, důvěřivého hlupáka, zbavil se ohrožení na dobu nezbytnou pro přípravu svého útoku. Ano, jediné tak a právě tak to musilo být. Jsem hlupák a pitomec.

Jsme pod ochranou Kosy a bydlíme v Agerrské pevnosti. Což mimo jiné značí, že máme stálý žold, stravu a budiček v půl sedmé. Dost brzy na studenta University. Toho dne Al-Rahem hned po snídani někam záhadně zmizel a my hnípali na ubikaci v očekávání, co bude. Potom se vůdce vrátil a už tu bylo předvolání před Molena Varžice. Předák Kosy pravil, že v noci poslal oddíl mužů zatknout Isidora, ale někdo jej odvedl ledva před nimi. Dle výpovědi svědků nějakí dva lidé. Jsem toho názoru, že je hloupý posluha musel znát, jinak by sotva otevřel. Pan Varžic pravil, že má pro naši skupinu první úkol. Ten zajatý a dnes již odsouzený Krutislav Klučík bydlel blízko staré celnice na ostrově v deltě Kalné. Tam ústí městská stoka. Naším úkolem bude přelavit v noci od přístavu rameno řeky a toto místo podrobně prozkoumat. Varžic měl informace, že v těchto místy nesporně vede jedna z pašeráckých cest a podle všech

předpokladů by tam mělo být nějaké skladiště.

Jinak nad Nurnem bylo vyhlášeno černé právo, což značí žádné zbraně na veřejnosti. Vzhledem k tomu, že jsme neuniformovaní, obdrželi jsme každý z nás pečeť a jméno zasvěcenice Rajlichy Machoně. Kdyby nás kdokoli zatkl, nemáme klást odpor a prokázat se pečeti, popřípadě odkázat se na toho Machoně. V žádném případě se nesmíme pouštět do konfliktů se státní mocí. Převoz přes Kalnou je prý zajištěn, v noci budeme odvedeni na místo spolehlivým člověkem. Al-Rahem si vyžádal truhlu s kamením, prý jako návnadu. Návnadu k čemu netuším, jsem strachy úplně zkoprnělý.

Ostrov

Řeku jsme přepluli tiše tak, jak Varžic předpověděl. Na druhé straně jsem pochopil, že moje polobotky nejsou do mazlavého bláta to pravé a že jestli tuhle noční záležitost přežiji, měl bych si opatřit nějakou vhodnější obuv. Probrodili jsme se vodou a blátem, trčícím rákosím a městskými odpadky až na pevnou zem. Tam vůdce zavelel zalehnout a počkal, až se všichni shluknou na jednom místě. Lodice zatím zmizely do temnoty halící jako těžký baldachýn liné vody Kalné. Korman Zlotě dostal nějaký příkaz, kývl hlavou a zmizel. Čekali jsme. Potom se kouzelník znovu objevil a řekl, že před námi je ta stará celnice, polorozpadlá budova s věží, a že je tam ozbrojená hlídka. Al-Rahem vysvětlil, kdo kde má stát a co má dělat. Došlo mi, že se jde na zteč. První v mém životě. Připadal jsem si jako ve snách, někdo děsivých a těžkých, hlasy chlapů ke mně doléhaly tak jakoby podivně, jako bych byl uvězněn uvnitř velikého bubnu. Vytáhl jsem oštěp a zařadil se na své místo. Pak už jsme běželi rákosím a travou, před námi se ze tmy vynořila silueta věže. Někdo vpředu zařval, někdo cizí, a vyšlehl plamen, jehož tékavá trajektorie skončila v trávě někde stranou, třasklo to a začpěl sirný smrad. Al-Rahem zavelel k útoku, a potom už mám v hlavě naprostý zmatek. Jenom vím, že jsem metl dva oštěpy, zda jsem minul či nikoli, to nevím, vlastně ani netuším, po kom jsem házel, potom jsem se dostal u zdi do nebezpečné situace a musil jsem kouzlit, abych se přesunul do bezpečí, přidružil jsem se k jinému hloučku již rozpadlo formace a vtrhl za ním do budovy. Strachy staženou zadnici a v hlavě hukot. A potom najednou bylo po všem a rahem řekl: „Dobrý“. Došlo k prohlídce ruin staré celnice a těch mrtvých lidí, takže teď už nemám oštěpy dva, ale čtyři, je to už skoro otep a možná mě budou bolet záda, ale tady, mám ten pocit, bude každý oštěp

dobrý. A při té prohlídce okolí někdo přišel s tím, že kus stranou hřezne ze země nějaký asi kanál nebo chodba a že by to mohla být cesta k tomu skladišti.

No nevím, vypadá to jako stará rozpadající se stoka, jenže ty mříže, rzivé a hrbolaté, jsou něčím zvláštní. Všiml jsem si, že zámek na té mříži je nový, pečlivě olejeovaný a bezesporu používaný. Al-Rahem rozhodl, že se půjde dovnitř, a odemkl tu věc. Al-Rahem je na zámky, jak se zdá, šikovný. A pak jsme vlezli dovnitř.

Divný kanál, který míří do hloubky, to věru bať. Mým úkolem bylo nésti světlo, lucernu vypůjčenou. Všude vlhko a slizko, fuj, po několika desítkách sáhů se chodba vyrovnala. Korman zarazil chlapy vpředu když oznámil, že se mu někde vpředu chytil netopýr, a ten lapený netopýr tam ještě dál před sebou zmerčil světlo. Al-Rahem vydal příkaz okamžitě zhasnout, což jsem bez prodlení učinil. A potom pomalu vpřed, jen co noha nohu mine, je šoupaní zbraní dávalo tušit, že se chlapi hotoví k útoku. Připravil jsem si tedy oštěp.

A tam vpředu už lidi

A tam vpředu už lidi, v přísvitu nejasné míhání postav ve velké prostoře. A pak někdo zařval a ten netušející prostor naplnil se ozvěnou a pak podzemní síň ozářil zážeh. Něco strašlivě buchlo o stěnu a vůdce zavelel na rychlý ústup. Takže zmatek, naprostý rozpad formace, pak volání po službách kouzelníků. Konečně jsem mohl být k něčemu platný, přenesl jsem dopředu Zemikosu, někam do středu té místnosti plné chlapů a Korman evidentně provedl to samé, asi s Al-Rahemem. Potom vyrazilo útočné čelo pod Bolbuchovým vedením a já jsem začal ze své pozice metat oštěpy. Boj se stal pro mne velice nepřehledným, měl jsem starosti sám se sebou a soustředil jsem se na to, abych neminul a aby ten, co ho snad neminu, nebyl náhodou náš. Což by bylo navýsost trapné a asi i pro mé další setrvání zde zlé. Takže když mi došly oštěpy, zjistil jsem, že je víceméně po boji a tam vzadu Al-Rahem obíral nějakého padlého a strkal si cosi do kapsy. Podle toho, jak se potom choval nezúčastněně mi bylo jasné, že kradl na úkor ostatních, ale bylo mi to víceméně jedno, co já také s tím, že?

Zbytek mrtvých byl obrán již pod Al-Rahemovým bedlivým dozorem a několik lidí vyrazilo stíhat nějakého Ofinu, který zřejmě během boje prchl, ale já si to nějak nevybavuji. A jedním

z přeživších teď už zajatců byl, jak se ukázalo, nějaký elf a prý kouzelník. Takže dostal nakládačku a byl bolestivě spoután, aby se nemohlo projevit nic z toho, co mu možná ještě zbylo v hlavě.

Hádka o hlínách

No a potom hádka o hlínách, hádka, která si zasluhuje krátkou, leč samostatnou kapitolu. Začal to Zemikosa, ale když o tom přemýšlím, tak vlastně neúmyslně já. Ale nejdřív, co je to vlastně hlína. Hlína je výraz pro výbušninu, kus zhnětené hroudy, co se hodí a ta když dopadne, tak bouchne. Což mi přišlo velice dobré, když jsme tyhle udělátka našli mezi zabavenými věcmi, takže bych si mohl jednu dvě vzít a být ku pomoci. Přihlásil jsem se tedy a Zemikosa řekl, že to nejde. Zemikosa řekl, že hlíny může házet a nosit jedině on, protože jedině on umí házet věcmi a jedině on má ve svém nepořádném báglu sice binec až hanba, ale ten binec má prazvláštní řád, a jedině on tedy umí na dno báglu uložit ta třaskátka správným a bezpečným způsobem. Což mi přišlo jako nebetyčná blbost, ale ten člověk si trval na svém, že to tak je od věku věkův, a že to prostě a neodvolatelně nejde, aby nějaký elf z university dokázal hodit a nést kus hlíny. A pak začala hádka všech se všemi, což už mi hlava nepobrala vůbec. Ale pobrala mi jedno. Ten Zemikosa je záluďný člověk, neštítící se pro svůj záměr dělat věci, které jsou vzdělance nedůstojné. Třeba tvrdit tohle, ale dělat i mnoho jiného. Dám si na něj určitě pozor, protože to, že nakonec zvítězil zdravý rozum, tomu člověku rozhodně nebylo po vůli. Toho si nešlo nevšimnout.

Ale dál

Prohlídkou přilehlých prostor objeveno bylo skladiště výbušnin, dehtu a naložených mršin, zřejmě k trávení studen, ale také boční východy kamsi do Šedova a do městských stok. Tak tady tedy bylo to skladiště, odkud byly zásobovány šedovské bojůvky! Brzy jsme našli i skladiště potravin. Po krátké poradě bylo rozhodnuto všechno zničit jedním mocným výbuchem, čehož se ujal právě zmíněný Zemikosa, takže jsme rychle prchali pryč směrem, kterým jsme do kanálů vlezli. A potom venku na břehu řeky došlo k hrozně věci, protože se ukázalo, že nikdo si nezapamatoval znamení, které máme vyslat přes potemnělou Kalnou, aby si pro nás přijeli a vyzvedli nás. Takže Al-Rahem máchal lucernou a nakonec Swen Dolbich začal hulákat, ať už konečně přijedou. Takže nejen že nikdo přes Kalnou nepřišel, ale přitíli se na nás Šedovští, až jsme se museli

stáhnout do chodeb plných těžkého dehtového dýmu a smradu z odpalu. A přitom postřelili Kormanu Zlotěho a buchla nějaká bomba, která mě málem zabila, nebýt vůdce, jehož tělo mě částečně krylo před explozí. Vůdce ale málem umřel a bezvládně se svalil k zemi. Takže bylo nutné prchat a vléci zchromlého vůdce, ale nakonec i ten úprk nebyl potřeba. Šedovští totiž východ ke Kalné odpálili, čímž pádem už byla jediná možnost, jak se dostat ven, a to buď skrze Šedov, nebo skrze ty stoky. Jenomže nejdřív se naše popálená kumpanie musela prodrat tím smradem, bahnem, dehtem a krví, co jsme původně nechali v zádech, a vpředu tušení nepřátel u šedovských vstupů. Takže nezbylo, než zalézt do nějakého v rámci bídých možností poněkud bezpečnějšího kouta nevlídného podzemí, sečíst ztráty, zformovat se a poradit, jak ze svízelné situace ven. Korman přišel s nápadem, jak Rahema postavit na nohy, musely v tom být čáry a kouzla a bylo potřeba výpomoci Skyreše Měchuřiny, ale povedlo se. Al-Rahem jde, s nohama vrklavýma, ale jde.

Ale bylo třeba znovu se ponořit do spleti chodeb, než se vzduch vyčistí a Šedovští po naší zkrvavené stopě vyrazí jako hladoví vlci. A to znamenalo zabřednout do nepřehledných zadýmených míst, jež jsme sami sobě nešťastnou náhodou zadýmili a jimiž vinou vůdcovy trestuhodné zapomnětlivosti odsouzení zůstavili tápat. Takže šátky na ústa, či spíše cáry látek z košil a halen, a zpátky do chodeb a dál už neznámými místy až ke stoce samotné, plné výkalů a smrdutých vod. A potom výkřik a v nastalém zmatku úlek, že nás objevili! Skáčeme do kalů města, rácháme se tím svinstvem na druhý břeh, válečníci se staví do ústí rozbíhajících se chodeb a dochází ke střetu. Přilíši tu hrůzu nevnímám, jsem zoufalý. Zvaveně se přidružuji Měchuřině, jako by to byl záchranný člun. Nakonec šarvátka ustává, někdo prchá tmavou chodbou pryč, jeho plosky čvachtají bahnem a nepřijemný zvuk se rozléhá a slabne. Kolem mrtvol, jedna zjevně obrovská, krollí. Kdo toho hováda připravil o život, to nevím, ale v duchu mu děkuji a žehnám. Potkat se s tím polozvítětem tváří v tvář, nezbylo by ze mne mnoho rozpoznatelného. Nedlouho poté, co se kumpanie jakž takž postavila do formace, privilek Zemikosa zajatce, toho, který odčvachtal blátem pryč. Je to kudůk, momentálně náš jediný zajatec. Ten předchozí zemřel, nevím, jestli jsem se o onom ubohém elfovi zmínil, neboť jeho existence hloučku Numských byla vpravdě jepičí. Ale tenhle kudůk vypadá, že by o něco déle vydržet mohl. I když jak pozoruji Zemikosovy tanečky kolem něj, tak asi ne. Když Holohlavého zpovzdálí sleduji, říkám si, že vážně není úplně v

pořádku. Jde z něj skutečně strach. Ale jde se dál, i když se svázaným zajatcem to jde pomaleji. Navíc se brodíme stokou, tou smrdutou peřejí plnou plovoucích chuchvalců, na jejichž původ raději nemyslím. Zdá se mi, že tohle není život pro mne, že jsem tady omylem. Ale jestli chci ještě kdy spatřit otce a matku, musím se zatvrdit a jít, nehledět na chuchvalce, jen jít a držet se Měchuřiny jako záchranného člunu. Jediný, kdo tvrdí, že ví, kde jsme, je vůdce Rahem. Řekl bych, že neví nic, ale nezbyvá mi, než slepě věřit.

Tamhle jsou!

Tamhle jsou! Odpalte to! Zabte je!

Výkřiky zaburácely podzemím a bylo jasné, že to jsou oni. Vlci na stopě! Krve by se ve mně nedořežal, následoval jsem bezmyšlenkovitě pohyb toho přede mnou, pohyb do postranní chodby, takže jsem se ocitl sám s Bolbuchem a Zemikosou. Měchuřina zcepeně a zůstal ve tmě, zadek družiny se zřejmě rozprchl směrem zpátky, soudě podle hluku. Šedovských vlků muselo být věru dost, alespoň půl tuctu, ale potom došlo k výbuchu. Zase jedna z těch zřufovaných rachejtíl, určených pro nás ale explodujících hned při zážehu. Nebýt zřufovaná, bylo by po mně. Neměl jsem čas vzdávat díky šedovským fušerům, věnoval jsem se tomu, abych stál kde mám, a vnímal s povděkem, že se zase zbytek Nurnských přidružil k čelu a čelo, jen co se dým rozptýlil alespoň natolik, že bylo lze rozeznat mátožné obrysy otřesených Šedovských, vyrazilo na zteč. Přes tu zteč jsem metl oštěpy, ale o valnosti svého příštítku přesvědčený nejsem. Myslím, že to bylo spíše gesto, na které straně stojím. Nepřátelé se z dezorientace nedokázali vzpamatovat natolik, aby náporu nurnských bijců dokázali účinně odolat. Jejich smrt byla nevyhnutelná.

Kolem půlnoci se kumpanii konečně podařilo nalézt komín s poklopem, výlez z podzemí. Vůdce stále tvrdošíjně opakoval, že ví, kde se nalézáme, a výlez ze stok se prý nachází poblíž šedovského hřbitova. Nahoře tmavá noc a žádná zevlouni, vylézáme tedy ven, na čerstvý vzduch. Jenomže je půlnoc, půlnoc uprostřed Šedova, a to značí, že jsme z bláta v louži a z té louže je třeba dostat se ven. Ale uznávám, že vůdce nelhal. Vlevo od nás je plot porostlý břechťanem a za ním náhrobky nebožtíků. Hluboce bych před Al-Rahem smekl, kdybych měl co a kdyby mne obavy o holý život neparalyzovaly v oblasti dolních končetin.

Pod vedením Al-Rahema postupujeme ztichlými uličkami údajně směrem k moři. Smrdíme jako tlupa tchořů a vlečeme spoutaného kudůka. To moře ale není žádný vůdcův výmysl. Dovádí kumpaniik útesu, dole asi deset sáhů po dnami je vidět ohýnek, několik lidí a loďky. Loďky! Naděje!!! Napadlo mne, jestli ten Al-Rahem někdy dříve v Šedově nežil. Nemohu se zbavit pocitu, že je tu jako doma.

Ryhclá dohoda o plánu. Střelci zahájí palbu, kouzelníci teleportují na pláž válečníky. Jak prosté. Dostal jsem na starosti pana Bolbucha. A tak se stalo, že Bolbuch zůstal nahoře. Jak jsem byl strnulý a paralyzovaný, prostě se mi to čarování nepovedlo a notnou chvíli trvalo, než jsem chybu napravil. Myslím si, že se Bolbuch nakonec do boje zapojil, ale ruku do ohně bych za to nedal. Po likvidaci šedovské hlídky u přístaviště v uloupené loďce poháněné prkny místo vesel opouštíme Šedov. Zadržení vojenskou hlídkou po prokázání příslušnosti před kapitánem Machoněm jsme nakonec eskortování do pevnosti Agerr, kde předáváme zajatce a jdeme na ubikace. Tato noc byla dlouhá a strašlivá a můj život několikrát visel na nitce tenké jak vlas.

Nechali nás spát

Nechali nás spát, asi věděli, že to bylo v Šedově těžké. Takže probuzení po obědě, dlouhá snídane a příprava na výslech. To nám řekl vůdce, poněvadž Al-Rahem nedovede spát dlouho, takže když zevloval po dvorku, čapli ho a odvedli před Varžice. Takže skrze Rahema víme, že půjdeme také k výslechu,a víme, co vypadlo ze zajatého kudůka. Pracuje prý pro nějakého pana Louku, což je tlustý muž a předák, jeden ze sedmi hlavních předáků Šedovských. Ta svoloč tyje z pašování zboží a vyzbrojuje je nějaký pan Ofina. Což je myslím ten, co umřel dole v kanálech, jestli se tedy nepletu. A ten Ofina, vlastním jménem Zublík, zaškoloval Loukovy lidi i v práci s výbušninami. Možná je to on, co stojí za dodávkami zřufovaných rachejtíl, ten, co mi nejspíš nevědomky a jistě i krajně nechtěně několikrát zachránil život. Spojkou mezi panem Loukou a zbytkem bandy je nějaký Jelich Kůže. Existence spojky značí, že pan Louka zřejmě navenek vede takzvaně spořádaný život, který je lícem rubu, jenž je pravou tvář zločince Louky, šedovského lumpa. Teď však ke Kazatel, což je muž, o jehož osobě se Nurnští domnívají, že je totožná s osobou pana profesora Cvolicha, a taktéž jej viní z kutí pletich, které za vši tou vlnou zločinnosti stojí. Kazatel a jeho lidé prý do královského města přišli před půl rokem, to je jisté.

Ti lidé se nazývají Lidmi Stroje. Co je onen Stroj, to bohové suďte, doufám, že to nebudu musit nikdy zjistit. Další zjištěnou věcí je, že šedovská svatyně není obývaná a ten elf, co nám umřel ve stokách, byl pěkně čuně, poněvadž pro svého předáka mučil a vyslýchal lidi a byl v tom zřejmě výborný. Na závěr Al-Rahem řekl, že kudůk vysvětlil, že Ofina zřufované výbušniny pouze dodává. Fušuje je nějaký Motivol Prst, nebo snad Bezprst, teď nevím, který patří pod nějakého Klovana. Klován je další se sedmera předáků, tedy na roveň tomu Loukovi. Ukazuje se, že je to pěkně zamotaný a rozvětvený holport.

Odpoledne jsem byl v výslechu, ptali se mne na události z kanálů a potom znovu na pana Kraseje Cvolicha. Myslím, že mě pan Varžic oťukává, jestli jsem náš a nebo jejich.

Jestli jsem zde nezmínil, že Kormanovi Zlotěmu umřel animálio, tak tak činím teď. Umřel mu v kanálech vinou toho nešťastného výbuchu, který i mne málem stál život. Ale dnes si přivolal animálio další, kočku jako uhel. Myslím si, že Korman Zlotě je nadaný a zkušený praktik. Těžko věřit, že by se tomuto naučil na Universitě. Pokud se od někoho něco přiučít, tak od pana Zlotěho.

Dny zahálky ale neměly dlouhého trvání. Dalšího dne pro Nurnské poslal pan Molen Varžic a oznámil, že s ohledem na poslední události a informace armádní velení přikročilo k frontálnímu útoku na Šedov. K útoku dojde neprodleně a my budeme jeho součástí jako oddíl znalý terénu, situace a některých osob. Naším úkolem nebude nic menšího než zajmout Kazatele a jeho lidi. Od výslechu Kazatelových lidí si pan Varžic slibuje mnohé. Byli jsme vybaveni heslem pro případný kontakt s jinými uniformovanými či neuniformovanými skupinami a mně přeběhl mráz po zádech z pomyšlení, že sotva jsem z Šedova vytáhl paty, už se tam musím vracet. Mám dojem, že pokouším trpělivost bohů. Nurnští byli přiřazeni k jednotce kapitána Sváry.

Jednotka kapitána Sváry

Jsem nejspíš vojákem. Vojákem pod velením kapitána Sváry. Už vůbec nevypadám jako učenec, spíš jako polovojenský polocivilista. V armádním eráru mi dali nějaké pevnější boty, kalhoty od uniformy a pásek. Zbytek tvoří vyprané, avšak potřhané svršky z předchozího poklidného života. Ráno brzký vojenský budiček a nástup ke svolání rozkazu. Strohá snídaně, seznámení se s jednotkou. Vojáci si od nás drží ostražitý odstup,

poněvadž vědí, že jsme jiní. Ne víc nebo méně, prostě jiní. Do útoku na šedov budou zapojeny stovky vojáků a obléhací stroje. Mám pocit, že to bude masakr a já budu tonout někde uprostřed krvavé bažiny. Doufám a věřím, že Skyreš Měchuřina, můj záchranný člun, bude dlít poblíž.

Potom přesun pevné formaci na přidělený útočný post v Bašibozukové ulici. Uvědomil jsem si, že vůbec neumím pochodovat, a nejsem sám. Vojáky rozvolněnost hybu Nurnských očividně vyvádí z rytmu a provokuje. Na postu očekávání na odpověď Šedovských k heroldově výzvě. Výzvě ke kapitulaci. Po půl hodině, kdy vypršel určený čas, se rozplývá poslední naděje, ke které se moje mysl upínala. Žádná kapitulace nebude.

Přes šedovské hradbení, barikády, z oken domů přelézají zbídačelí lidé a prchají. Jejich vlastní jim posílají šipy do zad. Zrůdy! Ti co dobehnou, jsou zatýkáni. Kapitán Svára do táhlého zvuku rohů šteká rozkaz. Útok! Vybíháme vpřed a katapulty zahajují palbu. Hořící kule sviští nad hlavami a dopadají kdesi uvnitř Šedova, za domy. Svárovi muži rozvíjejí formaci a naplno se oddávají přidělenému úkolu - čistit domy. Al-Rahem vydává příkaz k oddělení od zbytku jednotky, o čemž je kapitán zřejmě doostatečně srozuměn. V bojové vřavě se snažíme vyhybat zbytečným střetům a míříme někam, kde by mohl být Kazatel. Kde to je, to ví zřejmě jenom vůdce.

Hned u první barikády, kde došlo k potyčce, byl Skyreš zraněn šípem. Ostrostřelce oddělal Korman Zlotě, ale Skyrešova košile se zbarvila krví a dostavila se palčivá bolest. Za běhu jsem jej podpíral a trvalo mi nějakou chvíli, než se krvácení z pevně ovázané rány zastavilo a hobit si přestal stěžovat na bolest. To už jsme stáli na Kozím plácku. Zemikosa, který už zapomněl oně hádky o hlinách, mi vrazil do ruky dvě hlíny a ukázal na blok domů. Al-Rahem vyštěkl, že jsme v teritoriu Hegena Mořáka, jednoho z té tajemné Sedmičky. Kam na ty informace chodí, nevím, ale opravdu ten náš vůdce musí být zdejší. To mi nikdo nevymluví. A potom padl vůdcův rozkaz, že je nutné za každou cenu chytit kvalitního jazyka. Tedy osobu co je zasvěcena a bude mluvit. Na protilehlé straně náměstí se vynořilo několik agerských obsazujících prostor.

Takže jsme tedy jako nájezdná horda vpadli do prvního domu. Začal nefalšovaný masakr. Kdo není zabit rovnou, je vyzván k ulehnutí na zem. Kdo se rychle nepoloží, je zabit. Zemikosa

řádí jako utržený, ale řádí víceméně každý. Jde o čas. Otázka je jediná: kde je Mořák. Kdo neodpoví včas, je zabit. Zemikosa z jednoho bytu přivlekl za vlasy mladou ženu a ještě nějakého starce. Žena ječíc jako smyslů zbavená a stařík nechápe. Ještě chvíli si myslí, že jsme místní, než mu definitivně dojde, že je tomu jinak. Pak už jenom vrěští, že vytrpí cokoli, ale nic neřekne. Bolbuch setnul hlavu nějaké staré ženě a zařval, že Mořák je na dvorku. Je třeba spěchat, řev muselo být slyšet na míle. Všichni jsou pobiti. Vybíháme do dvora.

Dvůr

Dvůr. Podezřele tichý. Uprostřed stavba, ohrazená palisádou. Rahem a Swen Dolbich přivlekli spoutaného zajatce. Tak přeci jen někdo přežil.

Palisáda překonána probořením, byla jen z takových hrubých souchotinek. Kumpanie s maximální opatrností oběhla dům po jeho delší straně. Ukázalo se, že vstupní dveře jsou na zdi pouze namalované, a to velmi umně, takže pokus o jejich vyrazení pány Bolbucha, Růžičku a Zemikosu na okamžik ochromilo. Naštěstí si někdo všiml malých dvířek, která byla skutečná. Numští se formují, vyražejí a vpadávají dovnitř. Držím se se skupinou, někteří hlídají vně.

Dům, tvořený jedinou obrovskou místností, pomínu-li malé patro se schodištěm, rozhodně nebyl prázdný a začala mela. Nebylo pochyb, že toto je hnízdo Hegena Mořáka a jeho nejvěrnějších, což dali vědět výkřiky nenávisti a spršku nadávek. Růžička se Zemikosou a Bolbuchem se vrhli po přízemku proti trpaslíkům v plné zbroji. V patře se objevil uhrovitý elf s malovanou lebkou na kabele a zřejmě Mořák, který obratně metl dýky do davu pod ním. Z kuchyně v přízemí se vyrojili další lidé. Začala řež a ten uhrovitý nahoře se evidentně hotovil čarovat. Mořák zmizel za dveřmi místnosti v patře, ale dál jsem se na něj nesoustředil. Soustředil jsem se na ohnivou hlínu, kterou jsem metl do vzdáleného rohu místnosti. Opojen náhlým úspěchem vrhl jsem druhou tam nahoru, Skyreš to samé. Zemikosa vyrazil po schodech za elfem, ale ten stihl vypálit blesky někam stranou k vysoko položenému oknu, kde se objevila Al-Rahemova silueta, přehupující se přes parapet. Ty vržené hlíny bouchly někde uvnitř v místnosti, elf v zárubních se ale zakymácel a zhroutil k zemi. Podali jsme si se Skyrešem ruce. Potom jsem ale zahlédl Kormana, jak se sesul pod vahou nějakého barbara, ale Růžička tu horu plechů a masa včas proklál zezadu mečem. Doutnající Al-

Rahem se rozplácł v přízemí a zmateně pohlédl na okno ve výšce prvního patra. Zřejmě tam nahoře čekal podlahu. Krveprolití jako by nemělo konce, ale řada Mořákových lidí počala řídnout. Někáká tlustá ženská vyběhla z kuchyně a než ji Bolbuch zbavil života, stihla jej opatřit kotlem vroucí vody. Růžička zatlačil do kouta jednoho muže a přetáhl jej plochou stranou meče přes hlavu. Zemikosa zatím vyběhl schody a pustil se uvnitř místnosti do souboje s Hegemem Mořákem. Vím to, poněvadž jsem se teleportoval do zárubně. Přiběhl i Dolbich, který se dříve věnoval situaci vně a Bolbuch. Hegen Mořák neměl žádnou naději na přežití. Zápach spáleniny, stoupající z jeho těla, byl dokladem, že v pravou chvíli se skrze animálie přidal i Korman Zlotě. Ve veřejích si zapřel Al-Rahem ruce v bok a dal příkaz k rabování. Dokumenty, cennosti. Dokumenty předešlým. O ty jsem se měl postarat já. Prohlídkou Růžičkova zajatce se ukázalo, že plochý úder mu rozplácł lebeční kosti příliš hluboko do tkáně po ním. Ale přesto byli objeven dýchající člověk. Vůdce jej kázal svázat.

Swen Dolbich během rabování hlídkoval u dveří. A on to byl, kdo jako upozornil na silící dunění zvenčí a onedlouho vykřikl, že k bráně se blíží něco velkého, snad beranidlo. Zemikosa jej ubezpečil, že to budou agerští a Bolbuch vykoukl z okna a zvolal: Královský purpur! Tedy smluvené heslo. Ale agerští to nebyli, byl to zbytek Mořákových lidí, vlastně těžký vozík. Musili to mít už dávno připravené, vozík, jeho náklad i ztenčenou zeď. Něco těžkého prorazilo zeď a vzápětí do středu místnosti vrazil vozík a rozbil se o těžký stůl. Olejnatá kapalina, která se rozstříkla kolem, okamžitě vzplála. Nastal zmatek, Numští se rozprchlí. Zaobíral jsem se kvapným sběrem dokumentů naslouchal zděšeným výkřikům, že oheň se rychle šíří a je třeba opustit dům. Zůstal se mnou jenom Al-Rahem. Když se Mořákův pokoj naplnil dýmem natolik, že už pro dávivý kašel nešlo dýchat, provedl jsem teleport vně budovu, mezi dům a palisádu. Všiml jsem si Růžičky, který v patře vykopł okno a vyhládl ven. A pochopil jsem, že většina Numských prchá přes střechnu. Jen Al-Rahem sešplhal sem ke mně, ale než se dostal dolů, zasáhl jej šíp. Což bylo dokladem, že v oknech okolních domů jsou Mořákovi střelci. Z jedné strany už dům počaly stravovat plameny. Začínáme se srocovat pod krytím u paty palisády, čekáme na opozdilce. Ze střešy skáče Skyreš a o chvíli později prosí svého psa Arta, aby skočil také. Nezbyvá, než aby jej Bolbuch skopl a následně skočil za ním. Hořící dvůr opouštíme provalenou palisádou, kudy přijel vozík. Skrze domovní zeď je

jasné, že celý prostor Mořákovy skryše zachvátily plameny. Prcháme i se zkrvaveným zajatcem, jemuž pád ze střešy na zdraví ani krásě nepřidal. Rychlá porada, co dál. Bohům žel, ani po tom masakru, domů se nejde. Většina zastává názor pokračovat dál. Tedy najít toho Louku, nebo Bachčije nabo kohokoli kolem Svatyně, kdo by věděl, kde hledat Kazatele. Kdo je Bachčij, to nevím, ale myslím si, že mám jeho boty. To nejsou ty z armádního eráru ani ty polobotky, co jsem musel zahodit. Jsou to ty, co jsem vyměnil za polobotky v kanálech a teď je mám v batohu. Po nějakém mrtvém, kterému museli říkat Bachčij. Jinak bych těm botám přeci neříkal bachčijáky, že? Ale proč budeme hledat pana Bachčije, když už je mrtvý? To nechápu, každopádně v Šedově zůstáváme. Asi jsme si málo pohráli s ohněm. Požár z Mořákova domu přeskočil na okolní budovy. Bylo třeba opustit prostor.

Za Loukou a Bachčijem

Jenže než jsme stihli vyběhnout na ulici, objevili se ti druzí. Zvenčí. Rozrazili obě dveře do poradní místnosti, místnosti plné mrtvol, podotýkám, a přišlo i varování, že se někdo mihl ve dvoře. Potom dovnitř vpadly ohnivé hlíny. Myslel jsem, že se zastavil čas, jak jsem na ty věci zíral, až vybuchnou, ale ony vůbec nevybuchly. Děkuji, Motivole Prste, fušere šedovský! Děkuji ti nastotisíckrát. Až tě jednou budou soudit, promluví v tvůj prospěch!

Bijci vyběhli za svými cíli, zbytek z nás povalil před dveře velkou skříň kvůli krytí. Zvenčí se ozval nenávistný řev o mořáckých sviních, což patřilo bezesporu Numským a nemohlo to značit nic jiného, než že Šedovští nebyli až zas tak jedna rodina, jak to bylo na jiných místech podáváno. Přes osamocené osoby bijců se prosmyklo několik Šedovských a počali lomcovat skříní, takže nezbylo, než druhé strany stabilitu skříně hájit. Potom obloukem přilétla hlína, ale explodovala naštěstí až o protilehlou stěnu místnosti, takže krom oděrek a hučení v uších výbuch nezpůsobil pražádných škod. Venku se dobyvatelům musela dostat část našich, rozhodně jsem rozeznal bojový výkřik Swnův, a lomcování ustalo. Přeci jen se ale přes almaru podařilo přepadnout nějakému barbarovi, ten se rozplácł o podlahu u našich nohou, bohům žel vzal s sebou Kormana a začal ho škrtit. Vzápětí se rozléta skříní a za ní Růžička se Swenem v prudkém vpádu dovnitř a na barbara. Ze dvora se probil dovnitř Zemikosa a kde se vzal, tu se vzal, Bolbuch s cizím chlapem v jednom krvavém kole, poznal jsem jeho záda, byl to on. Ale šlo o příšerný zmatek, ve kterém jsem se zbavil oštěpů a pak už

nezbývalo než čekat, odkud přijde ta poslední a smrtelná rána. Poslední smrtelná rána ale padla mezi Šedovské, vlastně pak následovaly ještě dvě, poněvadž zbývající dvojice z těch, co Numským nadávali do mořáckých sviní, se obrátila na bezhlavý úprk, ale daleko nedoběhla.

Zabarikádovali jsme se znovu v místnosti plné mrtvol. Musíme se poradit, co dál. Venku zuří něco nepředstavitelného. Počítám-li to dobře, máme čtyři spoutané zajatce. Zemikosa vytáhl polní kahan a něco vaří. Jak může mít, u všech d'asů, v takové situaci hlad? Na dvoře hoří torzo Mořákova baráku. Plameny šlehají vysoko k obloze a dolů se snáší jemný popel. Popel je všude, usazuje se i na těch mrtvolách kolem. Před pár dny jsem neměl nejmenšího ponětí, že je něco takového možné. A teď jsem v tom až po uši.

Al-Rahem vyslechl vězně, toho z ulice. Musel ale popravít jeho druhého kumpána. Ale aspoň víme, že útok na Mořákův nařídil Klován, ten ze Sedmí. Vlatně tedy Mořákův soukmenovec. To tedy musí být banda! Vůdce ze zajatce už nic kloudného, tak ho taky popravil. Bez mrknutí oka. Zůstal poslední, ten od Mořáka. Sloužil mu, poslali ho střežit přidělenou část teritoria, tedy dům. Před válkou, protože tohle z pohledu Šedovských nic jiného než válka není, se věnovali obchodu a pašeráctví. Co se týče Kazatele, tak ten se v Šedově usadil před několika měsíci kázal svaté slovo. Ale zmizel, už několik dní o něm nikdo nic neví. Vypařil se, zřejmě tušil, že vypukne šedovská válka. Král, tedy ten takzvaný šedovský král, zmizel také. Co se týče toho Bachčije, tak ten se zřejmě jmenoval Bachčej. Je to gauner, ale prý od doby, co ho někdo zajal a mučil, se pomočuje. To je informace, která už asi k ničemu není. Ten Bachčej musí být mrtvý, když mám jeho boty. Nebo snad ne? Nevím, vězně se už nezeptám. Zemikosa ho popravil. Stejně jako toho posledního.

Vůdce Rahem je nevrlý, že se nám nepodařilo chytit nikoho důležitého, aspoň Mořáka nebo toho elfa. Ten elf by snad mohl být jistý Smolinec, jak se chlapi domnívají. Ale je to už jedno, když je mrtvý.

Dostal jsem příkaz, příkaz, jehož jsem se s vervou chopil. Dal mi příležitost uniknout z té krvavé vřavy a spasit holý život. Jelikož Mořákovy písemnosti, jež jsem tam v hořícím domě měl za úkol v kvapu posbírat, bylo třeba je co nejrychleji dopravit na velení. Dříve, než by mohly být nějakou nešťastnou shodou náhod, o nichž tady v Šedově není nouze, zničeny. Al-Rahem mi tedy

vysvěttil co a jak a Skyreš Měchuřina mě požádal, zda bych do Agerru neodvedl jeho zuboženého psa. Skutečně, Art po pádu ze střechy vůbec nevypadal dobře.

Eskorta

Chlapi mě tedy eskortovali na Koží plácek, kde jsem se rozloučil a byl předán vojenské jednotce. Vojáci se o mne starali jako o dítě, jako o pravý poklad, takže zanedlouho zůstal krvavý Šedov daleko za námi a já mohl konečně vydechnout v klidných ulicích Nurnských. V Agerské pevnosti jsem předal dokumenty a byl vyslechnut. Myslel jsem, že tím pro mne celá Šedovská věc a věc s Nurnskými a armádní službou definitivně skončila, ale šeredně jsem se zmylil. Pan Varžic mi přidělil eskortu zpátky, abych se znovu přidružil k jednotce! Ach, já ubohý!

S Nurnskými jsem se po určitých peripetích, kdy se mnou bylo jednáno jako s dítětem, shledal opět o dvě hodiny později v Bašibozukově ulici, kde Al-Rahem podával hlášení kapitánu Velmíru Rachovovi. Dozvěděl jsem se tedy, že během mé nepřítomnosti Nurnští objevili Loukův dům a vytloukli jej. Pan Louka byl zajat i s nějakou jeho ženou. Z výsledku, provedeného narychlo v domě, nevyplývalo mnohé, jen potvrzení faktu, že Kazatel zmizel. Jenom snad to, že Loukova zdemcovaná banda se úplně rozpadla a on pomýšlí na to, převzít otěže z Klovanových rukou. Pochopitelně nedobrovolně. Ten Klován žije někde na jihovýchodním okraji Šedova. Vůdce předal zajatce a konečně pro jednu zase vypadal spokojeně.

Na Křivý plácek!

Al-Rahem zavelel k šturmu na Křivý plácek. Nevím přesně, kde to je, ale možná to souvisí s tím Klovanem. Také jsem zaslechl, že někde v okolí Křivého plácku ten Ofina řídil pokoutní obchody s výbušninami a zřejmě i výrobu přes toho Prsta, a také tam žil ten Jelich Kůže. Zda je Jelich Kůže mrtvý, to nevím, ale jasno je, že Loukovy akce organizoval. Prostě táhneme na Křivý plácek, a to pěkně zostrá. Al-Rahem cestu zná, o tom už není žádné diskuse.

V blízkosti Svatyně vyrostly ale nové barikády a Korman díky animáliu upozornil, že tam za zdí jsou připravené katapulty a spousta lidí. Takže vůdce zavelel sestoupit do kanálů. A už jsem v tom byl zase, v těch nechutných fekáliích.

Ze stok jsme se vybabrali někde blízko Loukova domu, toho, který Nurnští dobyli, ale tam už nastalo hotové dopuštění. Desítky šedovských rabujících, co zbylo. Jenomže dál, hlouběji v ulicích je to ještě horší. Stahujeme se zpátky k domu a vůdci začíná být zle od žaludku, respektive přiznává se ke svému problému a žádá zemikosu, aby Nurnské dočasně vedl.

Pod Zemikosovým velením jsme se vrátili do stok. Rahemovi se udělalo tak zle, že bylo nutné jej podpírat. Asi něco špatného snědlo nebo, to spíš, ten šíp, co ho tam u domu škrábl, byl otrávený. Není tedy divu, že bez Rahemova orientačního smyslu se kumpanie záhy ve stokách ztratila. Po tři čtvrtě hodiny bloudění objeveno světlo a vojenská hlídka za mříží. Ukázalo se, že se nacházíme pod Bašibozukovou, tedy úplně jinde, než jsme doufali. Další bloudění, tentokrát ne tak dlouhé, kdy se kumpanie dostává k výlezu ven, zřejmě k cíli své cesty, soudě dle spokojené tváře Zemikosovy. Myslel jsem, že míříme na Křivý plácek, ale ocitli jsme se u řeky blízko nějakého mostu.

Nurnští se vypořádali na břeh, někdo vytáhl vlajku a zamával. kde jsme k té vlajce přišli, to nevím, možná jsme ji obdrželi od kapitána jako znamení příslušnosti k jednotce. A skutečně, z protilehlého břehu vyplul člun, beze sporu naši, Agerrští. Zemikosa nahlásil, že jsme na průzkumu a situace se vyvíjí podle plánu. také dohodnut signál, až se sem vrátíme. Už jsem to pochopil, připravili jsme si únikovou cestu! Nejsem prostě v těchhle věcech sběhlý, no!

Vyrazili jsme po pevnině k nejbližším domům. Domy vypadají ztichle, ale nejsou. Pár kroků od čela družiny dopadla nějaká věc a vzápětí se ozvala exploze. Podlomily se mi kolena a pohlédl jsem ke střechám. Hobiti s kušemi! Zemikosa zařval k ústupu a Nurnští, jako když do nich stělí, počali prchat. Ucítil jsem prudký záskub bolesti a slabost...

To, co se tam tenkrát stalo

To, co se tam tenkrát stalo, si nevybavuji. Chlapi říkali, že mě jeden z šípů zasáhl a já jsem omdlel. Museli mě odtáhnout pryč. A ani poté, co jsem přišel k sobě, jsem prý příliš nevnímal. Upadl jsem do podivné letargie, když se šlo, museli mě podpírat, občas jsem znovu a znovu upadal do mdlob. Skyreš Měchuřina mi řekl, že to způsobil šok ze zranění a bolesti. Už toho na mě prostě bylo dost.

Takže opravdu mnoho nevím, jen tolik, co jsem pochytil z kusých informací druhů, možná i střepů vzpomínek, které mi zůstaly v hlavě jako němé obrazy. Nurnští se prostě poté, co se stáhli, zkoncentrovali a podnikli nový, tentokrát cílený útok, avšak ani napodruhé neuspěli a museli se s pronásledovateli v patách stáhnout až dolů do stok. Tam prý došlo ke krvavému a tvrdému střetu a následně štvanci. Nurnským valem ubývalo sil, Šedovští se rojili jako mouchy ze všech stran. Nezbylo, než vydat signál přes řeku a krýt ústup. Lodice připluly i s posilami prý takřka v poslední chvíli. Většina z Nurnských tou dobou už byla zatačena do řeky. Na lodících se Nurnští dostali do bezpečí přes Kalnou mimo Šedov. Tam jsem teprve definitivně a jistě i díky ranhojičské práci Skyreše Měchuřiny přišel k sobě.

Svatyně

Zase zpátky v té jámě morové! Al-Rahem už plně třímá otěže, já při smyslech, tedy prozatím zatím. Pochopil jsem, že rázujeme na Svatyni. To je tam, co jsou ty nabitě katapulty a černá se to tam nepřítelem. Proč se mi na mysl vtírá pocit, že si jdu pro smrt? Ale jak jdeme dobytou částí Šedova, trochu se mi tep zklidňuje. Míjíme řady vojska s obléhacími stroji, hotovené k útoku. Jsou hotoveni dobít srdce Šedova a zabít Klovana. Teprve teď jsem pochopil, že Klován je tím samozvaným králem Šedova. Myslil jsem si, že zmizel, ale asi ne, když se vojsko hotoví dostat stůj co stůj jeho hlavu. Právě tady a teď. Vůdce Rahem zcela správně přehodnotil situaci a rozhodl, že v nastalé vřavě se budeme držet pokud možno stranou a pozorovat vývoj událostí. Toto rozhodnutí mi přišlo velice moudré.

Potom zatroubili do útoku, katapulty vystřelily balvany a sudy s dehtem, a řady se hnuly. My v krytu za cvičenými jednotkami pravého krále, krále Lintholda. Masy se vyhnuly směrem ke Svatyni, vytipovanému centru odboje. Průzkumníci zřejmě odvedli svou práci dokonale.

Nemá cenu dlouho vyprávět. Ještě toho dne krátce po poledni byla Svatyně dobyta. Spolu s ní padla většina mužů, kromě těch pár, co se vzdali a nebyli odstřeleni z vlastních řad. Samozvaný král Klován s okázalou korunou na hlavě padl do zajetí a odvečen Varžicovými muži. Vitězná armáda se rozpadla do jednotek a oddílů, které neprodleně přistoupily k splnění posledního rozkazu. Pacifikovat Šedov a pozatýkat veškeré podezřelé osoby.

Al-Rahem rozhodl, že prohledáme trosky Svatyně. Vyjma několika válečných strojů a zásob výbušnin se zdají být prázdné... až na komín se žebřem, vedoucí někam do útrob země. Netřeba příliš pátrat po zaujatých tvářích druhů - jde se dolů. Ach! Ale nakonec Rahem rozhoduje vyslat jen menší skupinu. Bolbucha, Zemikosu, Růžičku a Skyreše Měchuřinu. Jsem tomu rád, že volba nepadla na mne. Zemřit teď, po šedovské kapitulaci, by bylo po těch všech peripetiích věru hloupé.

Více než hodinu byli druzi v temnotě podzemí, ale vrátili se v plném zdraví. To bylo vítání! Ve veliké hloubce dole je prý spleť zsiřelých chodeb a místností, které jsou napojeny tajným vchodem na systém kanálů, jež jsme už měli tu čest důkladně poznat. Dole však nenalezeno nic důležitého, kromě bohatých zásob. Ten Kazatel tu musel žít jako krysa, včetně Klovana a jeho samozvanců. Ale po Kazateli se, bohům žel, slehla zem. Toužím popatřit jeho tvář, toužím se jednou a provždy ubezpečit, je-li to profesor Cvolich či nikoli. Stále ve mně doutná uhlík naděje, že profesor Cvolich se stal pouhou obětí Kazatelových pletich a komplotu. A že je zajat a potřebuje mou pomoc. Ale ten uhlík s tím, jak odkrýváme další a další taje tohohle zamotaného příběhu, pomalu vychládá.

Agerr

Návrat do Agerské pevnosti korunujepohled na transport Klovana. Působí zlomeně, zrazeně, opuštěně. Jako by v něco věřil, co se mu zortilo jako domeček z karet. Je jasné, že věřil v Kazatelovu moc, a ten podlý muž v okamžiku, kdy věci nabraly jiný spád, včas a v tichosti vyklidil pole. Jsme unavení, těšíme se na čistou suchou postel. Nevadí, že jde jenom o pryčnu vojákovu. I ta je v těchto časech jako konejšivá náruč domova.

Čekal jsem, že Kazatelovým útekem a pádem Šedova všechno skončí a budu propuštěn z té zvláštní vojenské služby, ale hned po ránu mne z tohoto omylu vyvedl pan Rach, Varžicův muž. Vzbudil celou cimru a zavelel k nástupu do Velké síně. Tak tedy Nurnští znovu stanuli před Molenem Varžicem a mohli poznat pana Silarda z Hradu. Ten Silard, Fiřt Silard byl představen jako nějaký odborník, ale nebylo mi jasné, na co že odborník. Začal si ihned hlasitě stěžovat, že vojáci sebrali nějakého Okroše a že se chovají nehezky k paní Kuščejevové. Jenomže Varžic na toho muže udeřil, že se bude držet tématu a bude spolupracovat, nebo za

sebe neručí a budou se dít nehezké věci. Pochopil jsem, že Varžic si není zcela jistý, zda ten Silardje do Kazatelova případu zapleten, či nikoli. Ten Silard po Varžicově pohrůžce poněkud zjihl a začal vykládat zmatené věty o tom, že čekal na nějakého Mezka a Kuščeje, tedy zřejmě manžela té paní Kuščejeové, co je s ní hrubě zacházeno, a že při tom čekání málem zemřel. Což jsem tedy nějak nepochopil, ale Varžic vyštěkl otázku o nějakých kamenech, jakože kde byly, kam se poděly a tak. Silard uvedl, že naposledy ty kameny viděl Kuščeje, a že to byl taktéž odborník, kolega. Takže jsem pochopil, že ten Silard je odborníkem přes kameny, asi drahokameny, nevím, ale spíš mi připomínal takového toho zašedlého patlala z Laboratória. Tak tomu říkáme my z University. Je to hanlivé, uznávám, ale také na tom něco je. Takže ty kameny by mohly být také odlišné povahy, tedy povahy protomagické. Ten Silard ještě zaníceně a najednou nadšeně pravil, že by celou tu věc mohl nakreslit, kdyby bylo libo, ale pan Varžic jeho výklad zarazil, že na takové přednášky není vhodný čas. Ale teď už bylo jasno, že ten Silard je skutečně zašedlý patlal z Laboratória, tedy odborník přes alchymii, a ty zmizelé kameny jsou Kameny, dost možná kameny Smarfailovy. No a to Zemikosu začalo zajímat, že se celý roztřásl. Pan Varžic Nurnské požádal, zda by mohli odejít na chodbu, že potřebuje s Fírtem Silardem krátce pohovořit v soukromí.

Dvě hodiny zevlování po chodbě, do Velké síně vstoupil jenom jeden další muž s kulhavým doprovodem. Takový plachý a ustaraný. Někteří z Nurnských si s ním kývli na pozdrav, protože jej znali. Někáký pan Sirm z Královské zeměpisné. A ten jeho příručí měl dřevěnou nohu, protože o ni přišel někde na dalekém moři. Jmenuje se Berda. Proto se belhal o holi a sotva svému pánu stačil. Další dvě hodiny čekání, pan Bolbuch nechal kolovat flašku. Jenomže nakonec vyšel ten Rach, co nás do Velké síně ráno povolal, a požádal, zda bychom mohli vstoupit. A tam vevnitř to celé, z čeho mi vstávají vlasy hrůzou na hlavě, Molen Varžic za souhlasného a zasvěceného přitakávání těch dalších pěkně vybalil.

Nazareho kameny

Máme práci. Nevím však, jestli mám být rád. Je to jako šlápnout do prázdnoty. Ale stručně a krátce, ačkoli srdce mi tepe jako o závod, když na to znovu myslím. Z královského hradu zmizely nějaké Nazareho kameny. V Královské zeměpisné zatkli osobu jménem Karfolius, muže původem z Barratu, chytili ho při činu pokusu o krádež dokumentů. Potom panu Varžicovi horečnatě vpadl

do řeči ten Fíft Silard a zavedl téma na Nazareho kameny. Jsou tři. Prý metodou studně nebo černé kuličky se přes Nazareho kameny propojením skrze Astrál dá spojovat se sférami, zde ukládat a čerpat vědění. Pomocí těch Kamenů lze prý vědění nejen uchovat, ale též šifrovat, aby bylo k nepoužití nezasvěceným, kteří by hranici sfér prolomili. Ta Silardova výpověď byla velice kostrbatá, zmatená a řekl bych, že až chorobná, ale učinil jsem si obrázek takový, že něco na tom celém jistě bude a že zmizení Kamenů je nesporně vážná věc. Pochopil jsem, že ten Silard se o Nazareho kameny na Hradě nějakým způsobem staral, a že si přizvalů toho Kuščeje, také theurga. A ten Kuščeje zřejmě Kameny ukradl a zmizel, zanechav za sebou osiřelo paní Kuščejeovou, kterou zatkli, vyslýchali a nedivil bych se, že i mučili. Te Kuščeje zmizel pravděpodobně v době, kdy zmizel i Kazatel, takže je tu důvodné podezření na propojení těch dvou osob. Nazareho kameny jsou prý černé a uložené v sametu v olověné krabici. Na to, aby bylo možné Kameny použít, je třeba zbudovat Rošlochovu konstrukci, a to prý trvá. Rošlochova konstrukce totiž na Hradě zůstala. Dá se tedy předpokládat, že ten, co si objednal krádež Kamenů, bude někde topořit novou Rošlochovu konstrukci. To řekl pan Silard a také se ptal po nějaké paní Puklinové, která také zmizela. Někák nevím, kdo je paní Puklinová, ani kdo je pan Karfolius, který kradl v Královské zeměpisné a kterým vlastně tohle vyprávění začalo.

Ale že Puklinová nezmizela, to jsem pochopil o nějakou chvíli později, protože ten Rach přikázal nějakým vojákům ji propustit. Také jsem vyrozuměl, že byla kucharka a sebrali ji i s nějakým posluhou Feřtkem. Komu sloužila, to nevím, ale domnívám se, že tomu urvanému Fíftu Silardovi. A nedivil bych se, kdyby malý posluha Feřtek byl jeho a té Puklinové nemanželským děckem. Proto ten Silard asi tolik hulákal, protože se bál, aby to neprasklo. Ale teď k podstatným věcem. Vojáci na Varžicovu žádost přivlekli nějakého černovlasého člověka v řetězech, toho tajemného Karfolia, a přímo za pasivní účasti byl zmíněný muž podroben výslechu. Informace, které Karfolius podal, zdály se být velice závažnými a cennými.

Karfoliův výslech

Ke Karfoliovu výslechu následující poznámky. Narodil se v Darfellu a dřel bídu s nouzí, dokud jej před sedmi lety jistý Filek Rouhač nepřijal do služeb jistého zločinného spolku. Zpočátku provozovali drobnou pouliční zlodějčinu, vymáhání dluhů a výpalného, a tak podobně. Potom

se ale v bandě objevil muž, jemuž říkali Strýc, který převzal vedení. Strýc byl velice schopný muž, obstarával kšefty nejen v Darfellu, ale i v Betaru, Mardugu a Karnolu. Dokonce i v zámoží. Karfolius řekl, že ten Strýc dokázal měnit tváře, ale nedokázal vysvětlit, jak přesně to s těmi tvářemi myslel. Možná byl mistr převleků, co já vím, každopádně, jak se zdá, využíval více identit. Členem tlupy byl i jakýsi idiot, kterého si pan Strýc přivedl s sebou. Tomu idiotovi říkali Fialový nápadník. Pan Strýc pana Nápadníka pověřoval speciálními úkoly. Potom jádro tlupy přesídlilo do Betaru, kde Strýc cítil větší příležitosti. Nedlouho poté mezi Betarem a Mardugem, tedy asi před třemi lety, vypukla válka, na níž tlupa nesmírně vydělala a upevnila svoji pozici. Byly to zlaté časy tlupy. Tlupa byla zřejmě tou dobou rozvětvená, betarské větvi velel Filek Rouhač a mužů byl asi tisíc. Karfolius ochotně jmenoval další Rouhačovy kumpány Lysojeda, Šakalce, Roubala Mořinu, Nařikače, Sardana Svíčku, Karlíka Foukačku a Ofinu. Strýc měl nad nimi veliký vliv a oni skrze Rouhače věrně plnili každý jeho příkaz. Po válce Rouhačova skupina přesídlila do Karnolu, kde Strýc nějakým způsobem pracoval na univerzitě. Před půlrokem však Strýc nařídil Rouhačovi, aby skupinu přesunul daleko za moře, do Gwendarronu. Tak se tedy Rouhačovi lidé dostali do Šedova, pod ochranná křídla pana Louky. Zpátky ale do současnosti. Rouhač poté, co se situace v Šedově tak zvrtila, vydal příkazy, jež obdržel od Strýce před jeho zmizením. Karfolius měl ze Zeměpisné společnosti ukrást jisté dokumenty. Nařikač a Karlík měli unést toho Silarda a pro Kuščeje si měli dojít Svíčka s Ofinou. Tlupa se měla setkatu severní brány nebo dále pak ve vesnici Kozleč. Kozleč se nachází na pobřeží a tam měla čekat loď jménem Kozoroh. Z Karfoliovy zvěsti bylo zřejmé, že Strýci jde především o Nazareho kameny a stavbu Rošlochovy konstrukce. A také, že Kuščeje i Silard nejsou zločinci, ale oběti. No a hlavně, že Strýc je Kazatel. Někteří Nurnští si stále myslí, že je to i Krasej Cvolich. Já už vlastně tak napůl též. Ale byl bych šťasten, kdyby se v této věci prokázal opak.

Molen Varžic potvrdil, že Kozleč již byla prohledána, ale s nevalným výsledkem. Ta loď tam skutečně kotvila, ale už odlpula. Karfolius uvedl, že Strýc nejpravděpodobněji míří do Betaru, a že do Betaru projde z karnolské strany. V Betaru končí jakási Stolová cesta a je to velice malá země dole na jihu, po moři ještě jižněji pod Kodgickem. A potom Karfolius zmínil Trojhoří, kde je prý klášter, v němž jeden z jejich kumpánů, Svíčka, má bratra. Bratra Margolia. Tam se Karfolius domnívá, že Strýc začne budovat konstrukci pro Kameny.

Molen Varžic s vážnou tváří pravil, že Nazareho kameny, respektive choulostivé informace, ke kterým by se díky nim dostal, nesporně zamýšlí Strýc použít k vyvolání rozvratu v Gwendarronu, dost možná i občanské války. Přišlo mi v tu chvíli správně přiznat se ke svému vztahu k Cvolichovi a k obavám, že pokud by Cvolich byl oním Kazatelem či Strýcem, dost možná mě jistou dobu využíval k zjišťování informací. Byl jsem vyslechnut a moje výpověď zaprotokolována.

Když mě vrátili zpátky k Nurnským, měl jsem sice odlehčené svědomí, ale čekal mě šok. Nurnští už byli zpraveni o novém neodkladném úkolu od pana Varžice a divoce o všem diskutovali. Mně se ale podlomila kolena. Zítra vyplouváme daleko na jih, do míst, o kterých jsem mohl jenom snít divoké sny a přitom čmárat prstem v mapách! Poplujeme do Betaru a zatkne me toho pana Strýce včetně Nazareho kamenů. Plus nějaké svědky, kteří by Strýcovu vinu nespochybnitelně doložili, jako třeba Kuščeje, Svíčku nebo toho Rouhače. Myslím si, že odpluji, ale už se nevrátím. A když, tak v dřevěné truhle. Raději jsem se ani nezastavil doma a nerozloučil s rodiči. Aby se nezhroutili. Poslal jsem list, že povinnosti asistenta a zlé události v Nurnu si vyžadují, abych pana profesora doprovodil na venkov. Alespoň nebudou mít o mě starost do té doby, než všechno praskne. Tedy že jsem mrtvý.

Do Betaru bude vysláno více samostatných skupin. Kromě skupiny Al-Rahemovy půjde tedy o skupinu Isleda Visliria a skupiny Belega Sliča a Otmara Šeleka. K ostrovu Rodoch všechny oddily dopraví vojenská šalupa, tam se ale skupiny rozdělí a každá si zajistí jak krytí, tak vlastní přepravu. Doporučuje se na cestách vystupovat jako skupina obchodníků.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jonas Wreda, řídící liscannorské školy*